

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 3. septembra 2008\*

V spojených veciach C-402/05 P a C-415/05 P,

ktorých predmetom sú dve odvolania podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora podané 17. a 21. novembra 2005,

**Yassin Abdullah Kadi**, bydliskom v Jeddahu (Saudská Arábia), v zastúpení: I. Brownlie, QC, D. Anderson, QC, a P. Saini, barrister, ktorých splnomocnil G. Martin, solicitor, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

**Al Barakaat International Foundation**, so sídlom v Spånge (Švédsko), v zastúpení: L. Silbersky a T. Olsson, advokater,

odvolatelia,

\* Jazyky konania: angličtina a švédčina.

ďalší účastníci konania:

**Rada Európskej únie**, v zastúpení: M. Bishop, E. Finnegan a E. Karlsson, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

ktorú v konaní podporujú:

**Španielske kráľovstvo**, v zastúpení: J. Rodríguez Cárcomo, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

**Francúzska republika**, v zastúpení: G. de Bergues, E. Belliard a S. Gasri, splnomocnení zástupcovia,

**Holandské kráľovstvo**, v zastúpení: H. G. Sevenster a M. de Mol, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastníci konania v odvolacom konaní,

**Komisia Európskych spoločností**, v zastúpení: C. Brown, J. Enegren a P. J. Kuijper, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

ktorú v konaní podporuje:

**Francúzska republika**, v zastúpení: G. de Bergues, E. Belliard a S. Gasri, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v odvolacom konaní,

**Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska**, v zastúpení: R. Caudwell, E. Jenkinson a S. Behzadi-Spencer, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. Greenwood, QC, a A. Dashwood, barrister, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr C. W. A. Timmermans (spravodajca), A. Rosas a K. Lenaerts, sudcovia J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, J. Makarczyk, P. Küris, P. Lindh, J.-C. Bonichot, T. von Danwitz a A. Arabadjiev,

generálny advokát: M. Poiares Maduro,  
tajomník: J. Swedenborg, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. októbra 2007,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaniach 16. januára 2008 (C-402/05 P) a 23. januára 2008 (C-415/05 P),

vyhlásil tento

### **Rozsudok**

- 1 Pán Kadi (C-402/05 P) a Al Barakaat International Foundation (ďalej len „Al Barakaat“) (C-415/05 P) sa svojimi odvolaniami domáhajú zrušenia rozsudkov Súdu prvého stupňa Európskych spoločností z 21. septembra 2005, Kadi/Rada a Komisia (T-315/01, Zb. s. II-3649) a Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (T-306/01, Zb. s. II-3533) (ďalej len „napadnutý rozsudok Kadi“ a „napadnutý rozsudok Yusuf a Al Barakaat“ a spolu „napadnuté rozsudky“).
- 2 Súd prvého stupňa týmito rozsudkami zamietol žaloby o neplatnosť, ktoré podali pán Kadi a Al Barakaat proti nariadeniu Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší

nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294, ďalej len „sporné nariadenie“), v rozsahu, v akom sa ich tento akt týka.

## Právny rámec

3 Podľa článku 1 ods. 1 a 3 Charty Organizácie Spojených národov podpísanej v San Franciscu (Spojené štáty) 26. júna 1945 ciele Organizácie Spojených národov zahŕňajú cieľ „zachovať medzinárodný mier a bezpečnosť“ a cieľ „uskutočňovať medzinárodnú spoluprácu riešením medzinárodných problémov hospodárskeho, sociálneho, kultúrneho alebo humanitného rázu podporovaním a posilňovaním úcty k ľudským právam a základným slobodám pre všetkých bez rozdielu rasy, pohlavia, jazyka alebo náboženstva“.

4 Podľa článku 24 ods. 1 a 2 Charty Organizácie Spojených národov:

„1. Aby bola zabezpečená rýchla a účinná akcia Organizácie Spojených národov [OSN], zverujú jej členovia Bezpečnostnej rade [Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“)] hlavnú zodpovednosť za zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti a uznávajú, že Bezpečnostná rada, plniac svoje povinnosti, vyplývajúce pre ňu z tejto zodpovednosti, koná v ich mene.

2. Pri plnení týchto povinností Bezpečnostná rada koná v súlade s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov. Osobitnú právomoc zverenú Bezpečnostnej rade na umožnenie splnenia týchto povinností určujú kapitoly VI, VII, VIII a XII.“

5 Článok 25 Charty Organizácie Spojených národov stanovuje, že „členovia [OSN] súhlasia, že prijímú a vykonajú rozhodnutia Bezpečnostnej rady podľa tejto Charty.“

6 Články 39, 41 a 48 Charty Organizácie Spojených národov sú súčasťou jej kapitoly VII nazvanej „Akcie v prípade ohrozenia mieru, porušenia mieru a útočných činov“.

7 Podľa článku 39 Charty Organizácie Spojených národov:

„Bezpečnostná rada určí, či ide o ohrozenie mieru, porušenie mieru alebo o útočný čin, a odporučí, alebo rozhodne, aké opatrenia sa majú robiť podľa článkov 40 a 42, aby bol zachovaný medzinárodný mier a bezpečnosť.“

8 Článok 41 Charty Organizácie Spojených národov znie takto:

„Aby Bezpečnostná rada dodala svojim uzneseniam účinnosť, môže rozhodnúť, aké opatrenia bez použitia ozbrojenej sily sa majú urobiť, a môže vyzvať členov Organizácie Spojených národov, aby takéto opatrenia vykonali. Tieto opatrenia môžu zahŕňať úplné alebo čiastočné prerušenie hospodárskych stykov, železničných, námorných, leteckých, poštových, telegrafných, rádiových alebo iných spojov, ako aj prerušenie diplomatických stykov.“

- 9 Podľa článku 48 ods. 2 Charty Organizácie Spojených národov rozhodnutia Bezpečnostnej rady pre zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti „vykonávajú členovia Organizácie Spojených národov priamo i vlastnými akciami v príslušných medzinárodných orgánoch, ktorých sú členmi“.
- 10 Článok 103 Charty Organizácie Spojených národov stanovuje, že „v prípade konfliktu záväzkov členov Organizácie Spojených národov podľa tejto Charty s ich záväzkami podľa akejkoľvek inej medzinárodnej dohody, prednosť majú záväzky podľa tejto Charty“.

### **Okolnosti predchádzajúce sporom**

- 11 Okolnosti predchádzajúce sporom boli vysvetlené v bodoch 10 až 36 napadnutého rozsudku Kadi a v bodoch 10 až 41 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat.
- 12 Na účely tohto rozsudku môžu byť zhrnuté takto:
- 13 Bezpečnostná rada 15. októbra 1999 prijala rezolúciu č. 1267 (1999), ktorou okrem iného odsúdila skutočnosť, že na afganské územie sa naďalej prijímajú niektorí teroristi a sú tu školení, ako aj že sa na tomto území naďalej pripravujú teroristické útoky, opätovne potvrdila svoje presvedčenie, že potlačenie medzinárodného terorizmu je nevyhnutné na zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti, a označila za poľutovaniahodné, že Taliban ešte stále poskytuje útočisko Usámovi bin Ládinovi a takto mu umožňuje, rovnako ako jeho spoločníkom, riadiť sieť stredísk na výcvik teroristov z nimi kontrolovaného územia a používať Afganistan ako základňu pre medzinárodné teroristické činy.

- 14 V odseku 2 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada požadovala, aby Taliban okamžite buď priamo, alebo nepriamo vydal Usámu bin Ládina príslušným orgánom štátu, kde bol obvinený, alebo príslušným orgánom štátu, kde bude zadržaný a postavený pred súd. Na zabezpečenie splnenia tejto povinnosti odsek 4 písm. b) uvedenej rezolúcie určil, že všetky štáty „musia zmraziť finančné prostriedky a ďalšie finančné zdroje plynúce okrem iného buď z majetku vo vlastníctve Talibanu, alebo pod jeho priamou alebo nepriamou kontrolou, alebo vo vlastníctve alebo pod kontrolou podnikov patriacich Talibanu alebo ním kontrolovaných, ako boli určené výborom zriadeným podľa článku 6 nižšie, a dbať na to, aby ani predmetné finančné prostriedky alebo ďalšie zdroje, ani iné finančné prostriedky alebo zdroje takto určené neboli sprístupnené alebo použité v prospech Talibanu alebo podniku v jeho vlastníctve, alebo ním priamo alebo nepriamo kontrolovaného podniku či už ich štátnymi príslušníkmi, alebo akoukoľvek inou osobou nachádzajúcou sa na ich území, s výnimkou konkrétnych prípadov, keď výbor z humanitárnych dôvodov vydal odchylné povolenie“.
- 15 V odseku 6 tej istej rezolúcie Bezpečnostná rada rozhodla o zriadení výboru Bezpečnostnej rady v súlade s článkom 28 jej dočasného rokovacieho poriadku (ďalej len „výbor pre sankcie“), zloženého zo všetkých jej členov, povereného najmä dohľadom nad uplatňovaním opatrení uložených v odseku 4 štátmi, určením finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov uvedených v spomínanom odseku 4 a preverovaním žiadostí o výnimku z opatrení uvedených v tomto odseku 4.
- 16 Rada Európskej únie usúdila, že na vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady č. 1267 (1999) je nevyhnutná činnosť Európskeho spoločenstva, a 15. novembra 1999 prijala spoločnú pozíciu 1999/727/SZBP o obmedzujúcich opatreniach vo vzťahu k Talibanu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 294, s. 1).
- 17 Článok 2 tejto spoločnej pozície nariaďuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov, ktoré má Taliban v držbe v zahraničí, za podmienok určených v uvedenej rezolúcii.



- 18 Rada 14. februára 2000 prijala na základe článkov 60 ES a 301 ES nariadenie (ES) č. 337/2000 o zákaze letov a zmrazení finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 43, s. 1).
- 19 Bezpečnostná rada prijala 19. decembra 2000 rezolúciu č. 1333 (2000), ktorá najmä požadovala, aby sa Taliban podriadil rezolúcii č. 1267 (1999) predovšetkým tým, že prestane poskytovať útočisko a výcvik medzinárodným teroristom a ich organizáciám a vydá príslušným orgánom Usámu bin Ládina, aby mohol byť súdený. Bezpečnostná rada najmä rozhodla o posilnení zákazu letov a zmrazenia finančných prostriedkov uložených v súlade s rezolúciou č. 1267 (1999).
- 20 Preto odsek 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) najmä stanovuje, že všetky štáty musia predovšetkým „bezodkladne zmraziť finančné prostriedky a ďalšie finančné aktíva Usámu bin Ládina a s ním spojených fyzických a právnických osôb, ako ich určil [výbor pre sankcie], vrátane organizácie Al-Káida, a prostriedky plynúce z majetku vo vlastníctve [Usámu bin] Ládina alebo s ním spojených fyzických a právnických osôb, alebo pod ich priamou alebo nepriamou kontrolou, a dbať na to, aby ani predmetné finančné prostriedky alebo ďalšie zdroje, ani iné finančné prostriedky alebo zdroje neboli sprístupnené alebo priamo alebo nepriamo použité v prospech [Usámu bin Ládina], jeho spoločníkov alebo akejkolvek inej právnickej osoby v ich vlastníctve alebo nimi priamo alebo nepriamo kontrolovanej, vrátane organizácie Al-Káida, či už ich štátnymi príslušníkmi, alebo akoukoľvek inou osobou nachádzajúcou sa na ich území“.
- 21 Bezpečnostná rada v tom istom ustanovení poverila výbor pre sankcie vedením aktualizovaného zoznamu fyzických a právnických osôb, ktoré uvedený výbor určil ako spojené s Usámom bin Ládinom, vrátane organizácie Al-Káida, na základe informácií poskytnutých štátmi a oblastnými organizáciami.

22 Bezpečnostná rada v odseku 23 rezolúcie č. 1333 (2000) rozhodla, že opatrenia uložené okrem iného podľa odseku 8 sa budú uplatňovať počas dvanástich mesiacov a že po uplynutí tohto obdobia Rada rozhodne, či sa ich uplatňovanie predĺži za rovnakých podmienok o ďalšie obdobie.

23 Rada usúdila, že na vykonanie tejto rezolúcie je nevyhnutná činnosť Európskeho spoločenstva, a 26. februára 2001 prijala spoločnú pozíciu 2001/154/SZBP o ďalších obmedzujúcich opatreniach vo vzťahu k Talibanu a o zmene a doplnení spoločnej pozície 96/746/SZBP [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 57, s. 1).

24 Článok 4 spoločnej pozície 2001/154 stanovuje:

„Finančné prostriedky a ďalšie finančné aktíva Usámu bin Ládina a s ním spojených fyzických a právnických osôb, ako ich určil [výbor pre sankcie], sa zmrazia a žiaden z prostriedkov alebo iných finančných zdrojov nebude sprístupnený ani Usámovi bin Ládinovi, ani s ním spojeným fyzickým a právnickým osobám, ako ich určil [výbor pre sankcie] v súlade s ustanoveniami [rezolúcie č. 1333 (2000)].“ [*neoficiálny preklad*]

25 Rada na základe článkov 60 ES a 301 ES prijala 6. marca 2001 nariadenie (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane a zrušuje nariadenie č. 337/2000 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 67, s. 1).

26 Podľa odôvodnenia č. 3 tohto nariadenia opatrenia stanovené v rezolúcii č. 1333 (2000) „spadajú do pôsobnosti zmluvy, a preto, najmä s cieľom zabrániť narušeniu hospodárskej súťaže, je na vykonanie príslušných rozhodnutí Bezpečnostnej rady,

pokiaľ ide o územie Spoločenstva, potrebné prijať právne predpisy Spoločenstva“ [*neoficiálny preklad*].

27 Článok 1 nariadenia č. 467/2001 vymedzuje pojmy „finančné prostriedky“ a „zmrazenie finančných prostriedkov“.

28 Podľa článku 2 tohto nariadenia:

„1. Všetky finančné prostriedky a iné finančné zdroje vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, skupiny alebo subjektu označených [výborom pre sankcie] a uvedených v prílohe I budú zmrazené.

2. Žiadne finančné prostriedky alebo ďalšie finančné zdroje nebudú priamo ani nepriamo sprístupnené fyzickej alebo právnickej osobe, skupine alebo subjektu označeným výborom pre sankcie... a uvedeným v prílohe I alebo poskytnuté v ich prospech.

3. Odseky 1 a 2 sa nepoužijú na finančné prostriedky a zdroje, na ktoré sa vzťahuje výnimka udelená výborom pre sankcie... Výnimky možno získať prostredníctvom príslušných orgánov členských štátov uvedených v prílohe II.“ [*neoficiálny preklad*]

29 Príloha I nariadenia č. 467/2001 obsahuje zoznam fyzických a právnických osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov uložené podľa článku 2 toho istého nariadenia. Podľa jeho článku 10 ods. 1 je Komisia Európskych spoločenstiev splnomocnená zmeniť a doplniť spomínanú prílohu I na základe rozhodnutí buď Bezpečnostnej rady, alebo výboru pre sankcie.

30 Výbor pre sankcie 8. marca 2001 uverejnil prvý konsolidovaný zoznam fyzických a právnických osôb, na ktoré sa má uplatniť zmrazenie finančných prostriedkov podľa rezolúcií Bezpečnostnej rady č. 1267 (1999) a č. 1333 (2000) (pozri tlačovú správu tohto výboru č. AFG/131 SC/7028 z 8. marca 2001, ďalej len „úplný zoznam“). Odvtedy bol predmetný zoznam niekoľkokrát zmenený a doplnený. Komisia takisto prijala na základe článku 10 nariadenia č. 467/2001 niekoľko nariadení, ktorými zmenila a doplnila prílohu I predmetného nariadenia.

31 Výbor pre sankcie uverejnil 17. októbra 2001 a 9. novembra 2001 dve nové *addendá* k úplnému zoznamu, ktoré okrem iného obsahovali mená tejto osoby a názov tohto subjektu:

— „Al-Qadi, Yasin (A. K. A. Kadi, Shaykh Yassin Abdullah; A. K. A. Kahdi, Yasin), Jeddah, Saudská Arábia“ a

— „Barakaat International Foundation, Box 4036, Spånga, Štokholm, Švédsko; Rinkebytorget 1, 04, Spånga, Švédsko“.

32 Komisia nariadením (ES) č. 2062/2001 z 19. októbra 2001, ktorým sa tretíkrát mení a dopĺňa nariadenie č. 467/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 277, s. 25), doplnila spolu s inými menami meno dotknutej osoby do prílohy I uvedeného nariadenia.

33 Nariadením Komisie (ES) č. 2199/2001 z 12. novembra 2001, ktorým sa štvrtýkrát mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 467/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 295, s. 16), bol názov Al Barakaat, doplnený spolu s inými menami a názvami do uvedenej prílohy I.

- 34 Bezpečnostná rada prijala 16. januára 2002 rezolúciu č. 1390 (2002) stanovujúcu opatrenia, ktoré sa majú uložiť vo vzťahu k Usámovi bin Ládinovi, členom organizácie Al-Káida, ako aj Talibanu a iným spojeným fyzickým osobám, skupinám, podnikom alebo právnickým osobám. Táto rezolúcia v odsekoch 1 a 2 v podstate stanovuje zachovanie opatrení, najmä zmrazenia finančných prostriedkov, uložených podľa odseku 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999) a odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000). Tieto opatrenia budú v súlade s odsekom 3 rezolúcie č. 1390 (2002) opätovne posúdené Bezpečnostnou radou po uplynutí dvanástich mesiacov od ich prijatia, pričom po uplynutí uvedeného obdobia Bezpečnostná rada môže rozhodnúť o ich zachovaní alebo o ich zdokonalení.
- 35 Rada usúdila, že na vykonanie tejto rezolúcie je nevyhnutná činnosť Spoločenstva, a 27. mája 2002 prijala spoločnú pozíciu 2002/402/SZBP o obmedzujúcich opatreniach proti Usámovi bin Ládinovi, členom organizácie Al-Káida a Taliban a ďalším jednotlivcom, skupinám, podnikom a subjektom, ktoré sú s nimi spojené, a ktorou sa rušia spoločné pozície 96/746, 1999/727, 2001/154 a 2001/771/SZBP (Ú. v. ES L 139, s. 4; Mím. vyd. 18/001, s. 292). Článok 3 spoločnej pozície 2002/402 stanovuje najmä ponechanie zmrazenia finančných prostriedkov a iného finančného majetku alebo ekonomických zdrojov fyzických osôb, skupín, podnikov a právnických osôb uvedených v zozname vypracovanom výborom pre sankcie v súlade s rezolúciami Bezpečnostnej rady č. 1267 (1999) a č. 1333 (2000).
- 36 Dňa 27. mája 2002 Rada na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES prijala sporné nariadenie.
- 37 Podľa odôvodnenia č. 4 tohto nariadenia opatrenia stanovené okrem iného rezolúciou Bezpečnostnej rady č. 1390 (2002) „spadajú do pôsobnosti zmluvy, a preto, najmä s cieľom zabrániť narušeniu príslušnosti [hospodárskej súťaže — *neoficiálny preklad*], je pre vykonanie príslušných rozhodnutí Bezpečnostnej rady, pokiaľ ide o územie Spoločenstva, potrebné prijať právne predpisy Spoločenstva“.
- 38 Článok 1 sporného nariadenia vymedzuje pojmy „finančné prostriedky“ a „zmrazenie finančných prostriedkov“ v podstate rovnako ako článok 1 nariadenia č. 467/2001.

39 Podľa článku 2 sporného nariadenia:

„1. Všetky finančné prostriedky patriace, vo vlastníctve alebo v držbe fyzickej alebo právnickej osoby, skupiny alebo subjektu označeného Výborom pre sankcie a uvedeného v prílohe I budú zmrazené.

2. Žiadne finančné prostriedky [nebudú] priamo ani nepriamo sprístupnené fyzickej alebo právnickej osobe, skupine alebo subjektu, alebo v jeho prospech, označeného Výborom pre sankcie a uvedeného v prílohe I.

3. Žiadne ekonomické zdroje nebudú priamo ani nepriamo sprístupnené fyzickej alebo právnickej osobe, skupine alebo subjektu, alebo v jeho prospech, označeného Výborom pre sankcie a uvedeného v prílohe I tak, aby bolo tejto osobe, skupine alebo subjektu umožnené získať finančné prostriedky, tovar alebo služby.“

40 Príloha I sporného nariadenia obsahuje zoznam fyzických a právnických osôb a skupín, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov uložené podľa článku 2 tohto nariadenia. Tento zoznam obsahuje okrem iného názov tohto subjektu a meno tejto fyzickej osoby:

— „Barakaat International Foundation; P. O. Box 4036, Spånga, Štokholm, Švédsko; Rinkebytorget 1, 04, Spånga, Švédsko“ a

— „Al-Qadi, Yasin (alias KADI, Shaykh Yassin Abdullah; alias KAHDI, Yasin), Jeddah, Saudská Arábia“.

- 41 Bezpečnostná rada prijala 20. decembra 2002 rezolúciu č. 1452 (2002) smerujúcu k uľahčeniu dodržiavania povinností v oblasti boja proti terorizmu. Odsek 1 tejto rezolúcie stanovuje určitý počet výnimiek a odchýlok zo zmrazenia finančných prostriedkov a iných ekonomických zdrojov uloženého podľa rezolúcií č. 1267 (1999) a č. 1390 (2002), ktoré môžu štáty povoliť z humanitárnych dôvodov so súhlasom výboru pre sankcie.
- 42 Bezpečnostná rada prijala 17. januára 2003 rezolúciu č. 1455 (2003), ktorej cieľom je zdokonalenie uplatňovania opatrení uložených podľa odseku 4 písm. b) rezolúcie č. 1267 (1999), odseku 8 písm. c) rezolúcie č. 1333 (2000) a odsekov 1 a 2 rezolúcie č. 1390 (2002). Tieto opatrenia budú podľa odseku 2 rezolúcie č. 1455 (2003) opätovne zdokonalené po uplynutí dvanástich mesiacov, alebo aj skôr, ak to bude potrebné.
- 43 Rada usúdila, že na vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady č. 1452 (2002) je nevyhnutná činnosť Spoločenstva, a 27. februára 2003 prijala spoločnú pozíciu 2003/140/SZBP o výnimkách z reštriktívnych opatrení zavedených spoločnou pozíciou 2002/402 (Ú. v. EÚ L 53, s. 62; Mim. vyd. 18/002, s. 80). Článok 1 spoločnej pozície 2003/140 stanovuje, že Európske spoločenstvo zohľadní pri uplatňovaní opatrení uvedených v článku 3 spoločnej pozície 2002/402 výnimky povolené touto rezolúciou.
- 44 Rada prijala 27. marca 2003 nariadenie (ES) č. 561/2003, ktorým sa mení a dopĺňa, pokiaľ ide o výnimky zo zmrazenia finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov, nariadenie č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 82, s. 1; Mim. vyd. 18/002, s. 91). V odôvodnení č. 4 tohto nariadenia Rada uvádza, že s ohľadom na rezolúciu č. 1452 (2002) je potrebné upraviť opatrenia uložené Spoločenstvom.

Podľa článku 1 nariadenia č. 561/2003 sa do sporného nariadenia vkladá tento článok:

*„Článok 2a*

1. Článok 2 sa nevzťahuje na finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje, ak:
  - a) ktorýkoľvek z príslušných orgánov členských štátov uvedených v prílohe II rozhodol na základe žiadosti podanej zainteresovanou fyzickou alebo právnickou osobou, že tieto finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sú:
    - i) potrebné na krytie základných výdavkov, vrátane platieb za potraviny, nájom alebo hypotéku, lieky a lekárske ošetrovanie, dane, poisťné a poplatky za verejné služby;
    - ii) určené výlučne na platbu primeraných poplatkov odborníkom a úhradu výdavkov, ktoré vznikli v súvislosti s poskytnutím právnych služieb;
    - iii) určené výlučne na platbu poplatkov alebo poplatkov za služby za bežné vedenie alebo spravovanie zmrazených finančných prostriedkov alebo zmrazených hospodárskych zdrojov; alebo
    - iv) potrebné na mimoriadne výdavky a



- b) takéto rozhodnutie bolo oznámené výboru pre sankcie a
- c) i) v prípade rozhodnutia podľa písm. a) bodov i), ii) alebo iii) výbor pre sankcie nenamietal voči rozhodnutiu do 48 hodín od jeho oznámenia; alebo
- ii) v prípade rozhodnutia podľa písm. a) bod iv) výbor pre sankcie schválil rozhodnutie.

2. Každý, kto chce využiť ustanovenia uvedené v ods. 1, sa obráti so svojou žiadosťou na relevantný príslušný orgán členského štátu uvedený v prílohe II.

Príslušný orgán uvedený v prílohe II okamžite písomne oznámi osobe, ktorá podala žiadosť, ako aj každej inej osobe, orgánu alebo subjektu, o ktorom mu je známe, že je priamo dotknutý, či bolo žiadosti vyhovené.

Príslušný orgán informuje aj ostatné členské štáty, či sa vyhovel žiadosti o takúto výnimku.

3. Finančné prostriedky, ktoré uvoľnilo a previedlo spoločenstvo s cieľom úhrady výdavkov, alebo ktoré boli uznané na základe tohto článku, nepodliehajú ďalším obmedzujúcim opatreniam podľa článku 2.

...“

## Žaloby na Súde prvého stupňa a napadnuté rozsudky

<sup>46</sup> Návrhmi podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa podali pán Kadi a Al Barakaat žaloby o neplatnosť nariadenia č. 467/2001, ako aj, pokiaľ ide o prvého, nariadenia č. 2062/2001, a pokiaľ ide o druhého, nariadenia č. 2199/2001, a to v rozsahu, v akom sa ich tieto nariadenia týkajú. V priebehu konania pred Súdom prvého stupňa žalobcovia zmenili svoje návrhy a žalobné dôvody tak, že smerujú proti spornému nariadeniu v rozsahu, v akom sa ich toto nariadenie týka.

<sup>47</sup> Predseda prvej komory Súdu prvého stupňa uzneseniami povolil Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska vstúpiť do konania ako vedľajšiemu účastníkovi, ktorý podporuje návrhy žalovaných v prvom stupni.

<sup>48</sup> V napadnutých rozsudkoch Súd prvého stupňa na úvod rozhodol, že bolo opodstatnené domnievať sa, že každá zo žalôb smeruje iba proti Rade, ktorú v konaní podporuje Komisia a Spojené kráľovstvo, a že jej jediným predmetom je návrh na zrušenie napadnutého sporného nariadenia v časti týkajúcej sa žalobcov (napadnuté rozsudky Kadi, bod 58, a Yusuf a Al Barakaat, bod 77).

<sup>49</sup> Pán Kadi na podporu svojich návrhov uvádzal vo svojej žalobe pred Súdom prvého stupňa tri dôvody na zrušenie, založené najmä na porušení jeho základných práv. Prvý dôvod bol založený na porušení práva byť vypočutý, druhý na porušení práva

na ochranu vlastníckeho práva a zásady proporcionality a tretí na porušení práva na účinné súdne preskúmanie.

- 50 Pokiaľ ide o Al Barakaat, táto organizácia na podporu svojich návrhov uvádza tri dôvody na zrušenie, pričom prvý dôvod je založený na nedostatku právomoci Rady prijať sporné nariadenie, druhý na porušení článku 249 ES a tretí na porušení jej základných práv.

#### *O právomoci Rady, pokiaľ ide o prijatie sporného nariadenia*

- 51 V napadnutých rozsudkoch Súd prvého stupňa najskôr preskúmal otázku, či mala Rada právomoc prijať sporné nariadenie na právnom základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES, domnievajúc sa, v bode 61 napadnutého rozsudku Kadi, že išlo o dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý mohol byť vznesený *ex offio* súdom Spoločenstva.
- 52 V napadnutom rozsudku Yusuf a Al Barakaat Súd prvého stupňa v prvom rade zamietol výhradu žalobcov týkajúcu sa údajného nedostatku právneho základu nariadenia č. 467/2001.
- 53 V bode 107 tohto rozsudku Súd prvého stupňa totiž považoval za vhodný takýto postup, aj keď táto výhrada sa stala bezpredmetnou z dôvodu zrušenia tohto nariadenia sporným nariadením, pričom sa domnieval, že dôvody odôvodňujúce toto zamietnutie predstavovali jeden z predpokladov jeho úvahy, pokiaľ ide o právny základ tohto nariadenia, proti ktorému smeruje žaloba o neplatnosť.

54 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 112 až 116 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat najprv zamietol tvrdenie, podľa ktorého sa dotknuté opatrenia týkali jednotlivcov, navyše štátnych príslušníkov členského štátu, zatiaľ čo články 60 ES a 301 ES oprávňovali na prijatie opatrení voči tretím krajinám len Radu.

55 V bode 115 tohto rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že rovnako ako hospodárske alebo finančné sankcie môžu byť zákonne uložené osobitne vodcom tretích krajín, a nie krajinám ako takým, musia mať možnosť byť namierené proti fyzickým a právnickým osobám spojeným s týmito vodcami alebo priamo či nepriamo nimi kontrolovaným, a to bez ohľadu na miesto, kde sa nachádzajú.

56 Podľa bodu 116 uvedeného rozsudku tento výklad, ktorý nie je v rozpore so znením článkov 60 ES a 301 ES, je odôvodnený tak úvahami o efektívnosti, ako aj obavami humanitárnej povahy.

57 Súd prvého stupňa ďalej v bodoch 117 až 121 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat zamietol tvrdenie, podľa ktorého dotknuté opatrenia nesmerovali k prerušeniu alebo obmedzeniu hospodárskych vzťahov s tretími krajinami, ale ich cieľom bol boj proti medzinárodnému terorizmu a najmä proti Usámovi bin Ládinovi.

58 Nakoniec v bodoch 122 a 123 toho istého rozsudku súd zamietol tvrdenie, podľa ktorého tieto opatrenia boli neprimerané vo vzťahu k cieľu sledovanému článkami 60 ES a 301 ES.

59 Pokiaľ ide ďalej o výhrady proti právnemu základu sporného nariadenia, Súd prvého stupňa v prvom rade rozhodol, že články 60 ES a 301 ES, ako uviedla Rada a Komisia,

ako také nepredstavujú dostatočný právny základ na prijatie tohto nariadenia (napadnuté rozsudky Kadi, body 92 až 97, a Yusuf a Al Barakaat, body 128 až 133).

- 60 Osobitne konštatoval, že uvedené nariadenie má vykonať takzvané rozumné sankcie („smart sanctions“) nového typu, charakterizované neexistenciou akéhokoľvek vzťahu medzi nimi a územím alebo vládnym režimom tretej krajiny, takže po páde režimu Talibanu dotknuté opatrenia, tak ako sú upravené rezolúciou 1390 (2002), boli namierené priamo proti Usámovi bin Ládinovi, sieti Al-Káida, ako aj s nimi spojeným fyzickým a právnickým osobám.
- 61 Podľa Súdu prvého stupňa vzhľadom na znenie článkov 60 ES a 301 ES a osobitne výrazov „voči tretím krajinám“ a „s jednou alebo viacerými tretími krajinami“, ktoré sa tam nachádzajú, použitie týchto článkov na uloženie sankcií tohto nového typu nie je možné. Tie totiž umožňujú iba prijatie opatrení proti tretej krajine, ktoré by mohli zahŕňať vodcov takejto krajiny a s nimi spojené fyzické a právnické osoby alebo ktoré títo vodcovia priamo či nepriamo ovládajú. Napriek tomu, ak režim dotknutý takýmito opatreniami zanikol, neexistuje už dostatočný vzťah medzi týmito fyzickými alebo právnickými osobami a dotknutou treťou krajinou.
- 62 Súd prvého stupňa v druhom rade rozhodol, že Rada správne usúdila, že článok 308 ES ako taký nepredstavuje primeraný právny základ na prijatie sporného nariadenia (napadnuté rozsudky Kadi, body 98 až 121, a Yusuf a Al Barakaat, body 134 až 157).
- 63 V tejto súvislosti súd rozhodol, že boj proti medzinárodnému terorizmu a osobitne ukládanie ekonomických a finančných sankcií, ku ktorým patrí zmrazenie finančných prostriedkov, fyzickým a právnickým osobám podozrivým z jeho financovania

sa nemôže spájať so žiadnym z cieľov, ktoré články 2 ES a 3 ES výslovne stanovujú Spoločenstvu (napadnuté rozsudky Kadi, bod 116, a Yusuf a Al Barakaat, bod 152).

64 Podľa Súdu prvého stupňa opatrenia upravené sporným nariadením nemôžu byť povolené na základe odkazu na cieľ spočívajúci vo vytvorení spoločnej obchodnej politiky [článok 3 ods. 1 písm. b) ES], ak v prejednávanej veci nie sú sporné hospodárske vzťahy medzi Spoločenstvom a treťou krajinou. Nemožno ani uznať cieľ smerujúci k zavedeniu systému, ktorý zabezpečí, že nebude skreslená hospodárska súťaž v rámci vnútorného trhu [článok 3 ods. 1 písm. g) ES], najmä preto, lebo v každom prípade prvky posúdenia predložené Súdu prvého stupňa neumožňujú usúdiť, že toto nariadenie skutočne prispieva k tomu, aby sa predišlo nebezpečenstvu vzniku prekážok voľného pohybu kapitálu a podstatnému narušeniu hospodárskej súťaže.

65 Súd prvého stupňa v treťom rade rozhodol, že Rada mala napriek tomu právomoc prijať sporné nariadenie, ktoré uskutočňuje v Spoločenstve hospodárske a finančné sankcie stanovené v spoločnej pozícii 2002/402, na kumulovanom základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES (napadnuté rozsudky Kadi, bod 135, a Yusuf a Al Barakaat, bod 170).

66 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa dospel k záveru, že je potrebné zohľadniť premostenie medzi činnosťami Spoločenstva týkajúcimi sa ekonomických sankcií podľa článkov 60 ES a 301 ES a cieľmi Zmluvy EÚ v oblasti vonkajších vzťahov, osobitne ustanovené v čase revízie vyplývajúcej z Maastrichtskej zmluvy (napadnuté rozsudky Kadi, bod 123, a Yusuf a Al Barakaat, bod 159).

67 Podľa Súdu prvého stupňa články 60 ES a 301 ES sú veľmi špecifickými ustanoveniami Zmluvy ES, keďže výslovne predvídajú, že činnosť Spoločenstva môže byť potrebná na dosiahnutie nie niektorého z cieľov Spoločenstva, ako ich stanovuje Zmluva ES, ale jedného z cieľov osobitne určených Úniou článkom 2 EÚ, ktorý sa týka

uskutočňovania spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (ďalej len „SZBP“) (napadnuté rozsudky Kadi, bod 124, a Yusuf a Al Barakaat, bod 160).

- 68 V rámci článkov 60 ES a 301 ES je činnosť Spoločenstva v skutočnosti podľa Súdu prvého stupňa činnosťou Únie uskutočňovanou na základe piliera Spoločenstva po tom, ako Rada na základe SZBP prijme spoločnú pozíciu alebo jednotnú akciu (napadnuté rozsudky Kadi, bod 125, a Yusuf a Al Barakaat, bod 161).

*Pokiaľ ide o dodržanie článku 249 ES*

- 69 V napadnutom rozsudku Yusuf a Al Barakaat Súd prvého stupňa ďalej preskúmal žalobný dôvod uvedený výlučne vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, podľa ktorého sporné nariadenie v rozsahu, v akom priamo zasahuje do práv jednotlivcov a stanovuje uplatnenie individuálnych sankcií, nemá všeobecnú platnosť, a teda je v rozpore s článkom 249 ES. Toto nariadenie nemôže byť v dôsledku toho analyzované ako nariadenie, ale ako súhrn individuálnych rozhodnutí.
- 70 V bodoch 184 až 188 tohto rozsudku Súd prvého stupňa zamietol tento žalobný dôvod.
- 71 V bode 186 tohto rozsudku rozhodol, že sporné nariadenie má nepochybne všeobecnú platnosť v zmysle článku 249 druhého odseku ES, keďže zakazuje komukoľvek poskytnúť niektorým osobám finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje.

72 Súd prvého stupňa doplnil, že okolnosť, že tieto osoby sú menovite uvedené v prílohe I tohto nariadenia a že sa preto zdá, že sú ním priamo a osobne dotknuté v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, sa nijako nedotýka všeobecnosti tohto zákazu, ktorý platí *erga omnes*, ako to vyplýva najmä z článku 11 toho istého nariadenia.

### *Pokiaľ ide o dodržanie niektorých základných práv*

73 Pokiaľ ide nakoniec o žalobné dôvody založené v oboch veciach na porušení základných práv žalobcov, Súd prvého stupňa sa domnieval, že bolo vhodné preskúmať v prvom rade skĺbenie medzinárodného právneho poriadku zriadeného Organizáciou Spojených národov s vnútroštátnym právnym poriadkom alebo právnym poriadkom Spoločenstva, ako aj mieru záväznosti rezolúcií Bezpečnostnej rady prijatých podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov vo vzťahu k právomociam Spoločenstva a jeho členských štátov. Toto preskúmanie totiž určí rozsah preskúmania zákonnosti, ktoré má Súd prvého stupňa vykonať vo vzťahu k aktom Spoločenstva vykonávajúcim tieto rezolúcie predovšetkým so zreteľom na dodržanie základných práv. Iba v rozsahu, v akom sa konštatuje, že údajné porušenia uvedených základných práv patria do právomoci súdneho preskúmania Súdu prvého stupňa a že na základe nich môže byť zrušené sporné nariadenie, vysloví sa tento súd k týmto porušeniam (napadnuté rozsudky Kadi, body 178 až 180, a Yusuf a Al Barakaat, body 228 až 230).

74 Pri skúmaní v prvom rade skĺbenia medzinárodného právneho poriadku zriadeného Organizáciou Spojených národov s vnútroštátnym právnym poriadkom alebo právnym poriadkom Spoločenstva Súd prvého stupňa rozhodol, že z hľadiska medzinárodného práva sú členské štáty ako členovia OSN povinné dodržiavať zásadu prednosti svojich povinností „podľa Charty“ Organizácie Spojených národov upravenú v jej článku 103, ktorá v sebe zahŕňa najmä to, že povinnosť vykonať rozhodnutia Bezpečnostnej rady upravená v článku 25 tejto Charty prevažuje nad akoukoľvek inou zmluvnou povinnosťou, ku ktorej sa zaviazali (napadnuté rozsudky Kadi, body 181 až 184, a Yusuf a Al Barakaat, body 231 až 234).



- 75 Podľa Súdu prvého stupňa táto povinnosť členských štátov dodržiavať zásadu prednosti povinností prijatých podľa Charty Organizácie Spojených národov nie je ovplyvnená Zmluvou ES, keďže ide o povinnosť vyplývajúcu zo skoršieho dohovoru ako táto zmluva, a v dôsledku toho sa na ňu vzťahuje článok 307 ES. Navyše článok 297 ES má za cieľ zabezpečiť dodržiavanie tejto zásady (napadnuté rozsudky Kadi, body 185 až 188, a Yusuf a Al Barakaat, body 235 až 238).
- 76 Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že rezolúcie prijaté Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov majú teda záväzný charakter pre členské štáty, ktoré z tohto dôvodu musia prijať všetky nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie vykonania týchto rezolúcií a majú možnosť, ba dokonca povinnosť neuplatniť akékoľvek ustanovenie práva Spoločenstva, či už ide o ustanovenie primárneho práva, alebo o všeobecnú zásadu tohto práva, ktoré by mohli byť prekážkou pre správne vykonanie ich záväzkov podľa uvedenej Charty (napadnuté rozsudky Kadi, body 189 a 190, a Yusuf a Al Barakaat, body 239 a 240).
- 77 Napriek tomu podľa Súdu prvého stupňa záväzný účinok týchto rezolúcií vyplývajúci z povinnosti medzinárodného práva sa nevzťahuje na Spoločenstvo, keďže to nie je priamo viazané Chartou Organizácie Spojených národov, lebo nie je ani členom OSN, ani adresátom rezolúcií Bezpečnostnej rady a ani nástupcom práv a povinností jeho členských štátov v zmysle medzinárodného práva verejného (napadnuté rozsudky Kadi, bod 192, a Yusuf a Al Barakaat, bod 242).
- 78 Naopak, takýto záväzný účinok je uložený Spoločenstvu podľa práva Spoločenstva (napadnuté rozsudky Kadi, bod 193, a Yusuf a Al Barakaat, bod 243).
- 79 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa, odkazujúc analogicky najmä na bod 18 rozsudku z 12. decembra 1972, International Fruit Company a i. (21/72 až 24/72, Zb. s. 1219), rozhodol, že keďže podľa Zmluvy ES Spoločenstvo vykonáva v oblasti uplatňovania Charty Organizácie Spojených národov právomoci, ktoré predtým vykonávali

členské štáty, ustanovenia tejto Charty majú za následok, že je ňou Spoločenstvo viazané (napadnuté rozsudky Kadi, bod 203, a Yusuf a Al Barakaat, bod 253).

- 80 V nasledujúcom bode týchto posledných uvedených rozsudkov Súd prvého stupňa dospel na jednej strane k záveru, že Spoločenstvo nesmie porušiť povinnosti vyplývajúce jeho členským štátom z Charty Organizácie Spojených národov ani brániť ich vykonaniu, a na druhej strane, že je povinné podľa samotnej Zmluvy, ktorou bolo založené, prijať v rámci svojich právomocí všetky ustanovenia potrebné na to, aby umožnilo svojim členským štátom splniť si ich povinnosti.
- 81 V druhom rade, rozhodujúc o rozsahu preskúmania zákonnosti, najmä vzhľadom na základné práva, ktoré má vykonávať vo vzťahu k aktom Spoločenstva, ktoré majú účinky na rezolúcie Organizácie Spojených národov, ako sporné nariadenie, Súd prvého stupňa najprv v bodoch 209 napadnutého rozsudku Kadi a 260 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry je Európske spoločenstvo spoločenstvom práva, pretože akty tak jeho členských štátov, ako aj jeho inštitúcií podliehajú preskúmaniu ich súladu so základnou ústavnou listinou, ktorou je Zmluva ES, a pretože táto Zmluva ustanovila úplnú sústavu žalôb a konaní, ktorých cieľom je zveriť Súdnemu dvoru právomoc preskúmať zákonnosť aktov inštitúcií.
- 82 V bodoch 212 napadnutého rozsudku Kadi a 263 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat sa Súd prvého stupňa napriek tomu domnieval, že v prejednávanych veciach je potrebné položiť si otázku, či existujú štrukturálne obmedzenia uvedeného súdneho preskúmania vyplývajúce zo všeobecného medzinárodného práva alebo zo samotnej Zmluvy ES.
- 83 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 213 napadnutého rozsudku Kadi a 264 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat pripomenul, že sporné nariadenie prijaté so zreteľom na spoločnú pozíciu 2002/402 je uskutočnením povinnosti na úrovni Spoločenstva, ktorá prináleží jeho členským štátom ako členom OSN, vykonať,

prípadne aj prostredníctvom aktu Spoločenstva, sankcie namierené proti Usámovi bin Ládinovi, sieti Al-Káida, ako aj Talibanu a iným spojeným osobám, skupinám, podnikom a subjektom, ktoré boli ustanovené a neskôr posilnené niekoľkými rezolúciami Bezpečnostnej rady prijatými na základe kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov.

84 V tomto kontexte Spoločenstvo konalo podľa Súdu prvého stupňa na základe právomoci viazanej na obsah rezolúcie, takže nemalo žiadnu možnosť samostatnej voľnej úvahy pri jej výkone, pričom najmä nemohlo ani priamo zmeniť obsah predmetných rezolúcií, ani zriadiť mechanizmus, ktorého výsledkom by mohla byť takáto zmena (napadnuté rozsudky Kadi, bod 214, a Yusuf a Al Barakaat, bod 265).

85 Súd prvého stupňa z toho vyvodzuje, že spochybnenie vnútornej zákonnosti sporného nariadenia zo strany žalobcov v sebe zahŕňa návrh, aby Súd prvého stupňa pristúpil k nepriamemu alebo incidenčnému preskúmaniu zákonnosti rezolúcií vykonaných týmto nariadením s ohľadom na základné práva, tak ako sú chránené v právnom poriadku Spoločenstva (napadnuté rozsudky Kadi, body 215 a 216, a Yusuf a Al Barakaat, body 266 a 267).

86 V bodoch 217 až 225 napadnutého rozsudku Kadi, zhodných s bodmi 268 až 276 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, Súd prvého stupňa rozhodol takto:

„217 Inštitúcie a Spojené kráľovstvo vyzývajú Súd prvého stupňa, aby v zásade odmietol právomoc vykonať takúto nepriamu kontrolu zákonnosti týchto rezolúcií, pretože predstavujú pravidlá medzinárodného práva, ktorými sú viazané členské štáty Spoločenstva, a teda zaväzujú tak Spoločenstvo, ako aj všetky jeho inštitúcie. Títo účastníci sa v podstate domnievajú, že kontrola Súdom prvého stupňa by sa mala obmedziť na jednej strane na preverenie, či boli dodržané pravidlá týkajúce sa formálnych náležitostí, konania

a právomoci uplatniteľné v prejednávanej veci na inštitúcie Spoločenstva, a na druhej strane na preverenie primeranosti a proporcionality sporných opatrení Spoločenstva vo vzťahu k rezolúciám Bezpečnostnej rady, ktoré tieto opatrenia vykonávajú.

- 218 Treba uznať, že toto obmedzenie právomoci predstavuje priamy dôsledok zásad odvodených vyššie v rámci preskúmania skĺbenia medzinárodného právneho poriadku zriadeného OSN s právnym poriadkom Spoločenstva.
- 219 Ako už bolo uvedené, sporné rezolúcie Bezpečnostnej rady boli prijaté podľa kapitoly VII Charty OSN. V tomto kontexte stanovenie toho, čo predstavuje hrozbu pre medzinárodný mier a bezpečnosť, ako aj toho, ktoré opatrenia sú potrebné na ich zachovanie alebo obnovenie, patrí do výlučnej právomoci Bezpečnostnej rady, a teda vymyká sa ako celok právomoci vnútroštátnych orgánov a súdov alebo orgánov a súdov Spoločenstva, s jedinou výhradou spočívajúcou v prirodzenom práve na individuálnu alebo kolektívnu sebaobranu upravenom v článku 51 Charty OSN.
- 220 Ak Bezpečnostná rada prostredníctvom výboru pre sankcie konajúca na základe kapitoly VII Charty OSN rozhodne, že finančné prostriedky niektorých osôb a subjektov musia byť zmrazené, toto rozhodnutie je záväzné podľa článku 48 Charty pre všetkých členov Organizácie Spojených národov.
- 221 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 193 až 204 vyššie nemôže byť vyhlásenie, že Súd prvého stupňa má právomoc incidenčne preskúmať zákonnosť takéhoto rozhodnutia s ohľadom na mieru ochrany základných práv poskytovaných právnym poriadkom Spoločenstva, odôvodnené ani na základe medzinárodného práva, ani na základe práva Spoločenstva.

- 222 Na jednej strane by táto právomoc bola nezlučiteľná so záväzkami členských štátov tak podľa Charty OSN a najmä podľa jej článkov 25, 48 a 103, ako aj podľa článku 27 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve [uzavretého vo Viedni 23. mája 1969].
- 223 Na druhej strane by táto právomoc bola v rozpore tak s ustanoveniami Zmluvy ES, osobitne s článkami 5 ES, 10 ES, 297 ES a 307 prvým odsekom ES, ako aj s ustanoveniami Zmluvy o EÚ, osobitne s článkom 5 EÚ, podľa ktorého sudca Spoločenstva vykonáva svoje právomoci za podmienok a na účely stanovené v ustanoveniach Zmlúv ES a EÚ. Táto právomoc by navyše bola nezlučiteľná so zásadou, podľa ktorej právomoci Spoločenstva, a teda aj Súdu prvého stupňa sa musia vykonávať v súlade s medzinárodným právom (rozsudky [z 24. novembra 1992,] Poulsen a Diva Navigation, [C-286/90, Zb. s. I-6019,] bod 9, a [zo 16. júna 1998,] Racke, [C-162/96, Zb. s. I-3655,] bod 45).
- 224 Je potrebné dodať, že najmä vzhľadom na článok 307 ES a článok 103 Charty OSN odvolávanie sa na porušenie buď základných práv chránených právnym poriadkom Spoločenstva, alebo zásad vyplývajúcich z tohto právneho poriadku nemá vplyv ani na platnosť rezolúcií Bezpečnostnej rady, ani na ich účinky na území Spoločenstva (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Zb. s. 1125, bod 3; z 8. októbra 1986, Keller, 234/85, Zb. s. 2897, bod 7, a zo 17. októbra 1989, Dow Chemical Ibérica a i./Komisia, 97/87 až 99/87, Zb. s. 3165, bod 38).
- 225 Treba teda uviesť, že sporné rezolúcie Bezpečnostnej rady v zásade nepodliehajú súdnej kontrole Súdom prvého stupňa a že tento Súd nemôže, ani incidenčným spôsobom, spochybníť ich zákonnosť vzhľadom na právo Spoločenstva. Naopak, Súd prvého stupňa musí v maximálnej možnej miere vykladať a uplatňovať toto právo spôsobom zlučiteľným s povinnosťami členských štátov podľa Charty Organizácie Spojených národov.“

87 V bodoch 226 napadnutého rozsudku Kadi a 277 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat Súd prvého stupňa rozhodol, že má napriek tomu právomoc incidenčným spôsobom preskúmať zákonnosť sporných rezolúcií Bezpečnostnej rady vo vzťahu k *ius cogens*, ktoré sa chápe ako medzinárodný verejný príkaz platný pre všetky subjekty medzinárodného práva vrátane orgánov OSN a od ktorého sa nemožno odchýliť.

88 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 227 až 231 napadnutého rozsudku Kadi, zhodných s bodmi 278 až 282 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, rozhodol takto:

„227 V tejto súvislosti treba poznamenať, že Viedenský dohovor o zmluvnom práve, ktorý kodifikuje medzinárodné obyčajové právo (a ktorého článok 5 ustanovuje, že ‚sa tento dohovor vzťahuje na každú zmluvu, ktorá je zakladajúcou listinou medzinárodnej organizácie, a na každú zmluvu prijatú v medzinárodnej organizácii‘), stanovuje v článku 53 nulitu zmlúv, ktoré sú v rozpore s imperatívnou normou všeobecného medzinárodného práva (*ius cogens*), definovanou ako ‚norma prijatá a uznaná medzinárodným spoločenstvom štátov ako celkom za normu, od ktorej nie je dovolené odchýliť sa a ktorá sa môže zmeniť iba novou normou všeobecného medzinárodného práva rovnakej povahy‘. Podobne článok 64 Viedenského dohovoru stanovuje, že ‚ak vznikne nová imperatívna norma všeobecného medzinárodného práva, každá zmluva, ktorá je v rozpore s touto normou, sa stane neplatnou a zanikne‘.

228 Koniec koncov aj samotná Charta Organizácie Spojených národov predpokladá existenciu imperatívnych noriem medzinárodného práva a najmä ochranu základných práv človeka. V preambule Charty ľud Organizácie Spojených národov vyhlásil, že je odhodlaný vyhlásiť [... svoju] vieru v základné práva, v dôstojnosť a hodnotu ľudskej osobnosti. Okrem toho z kapitoly I Charty nazvanej Ciele a zásady vyplýva, že cieľom Organizácie Spojených národov je okrem iného posilniť dodržiavanie základných ľudských práv a slobôd.

229 Tieto zásady sú záväzné tak pre členov OSN, ako aj pre orgány OSN. Podľa článku 24 ods. 2 Charty OSN Bezpečnostná rada pri plnení úloh vyplývajúcich z jej hlavnej zodpovednosti za zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti koná v súlade s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov. Právomoc ukladať sankcie, ktorú má Bezpečnostná rada pri výkone tejto zodpovednosti, sa teda musí použiť v súlade s medzinárodným právom a najmä s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov.

230 Z medzinárodného práva teda možno vyvodiť, že existuje určité obmedzenie pre záväzný charakter rezolúcií Bezpečnostnej rady: musia byť v súlade so základnými kategorickými ustanoveniami *ius cogens*. Ak by to tak nebolo, akokoľvek sa to zdá nepravdepodobné, neboli by nimi viazané ani členské štáty OSN, a teda ani Spoločenstvo.

231 Incidenčná súdna kontrola vykonávaná Súdom prvého stupňa v rámci žaloby o neplatnosť proti aktu Spoločenstva prijatému bez uplatnenia akejkoľvek právomoci voľnej úvahy so zámerom vykonať rezolúciu Bezpečnostnej rady môže byť výnimočne rozšírená na preskúmanie, či boli dodržané imperatívne pravidlá medzinárodného práva patriace do *ius cogens* a najmä imperatívne normy vzťahujúce sa na všeobecnú ochranu ľudských práv, od ktorých sa nemôžu odchyliť ani členské štáty, ani orgány OSN, pretože predstavujú ‚nedotknuteľné zásady medzinárodného obyčajového práva‘ (poradné stanovisko Medzinárodného súdneho dvora z 8. júla 1996, Zákonnosť hrozby alebo použitia nukleárnych zbraní, Zb. 1996, s. 226, bod 79; pozri v tejto súvislosti tiež [bod 65] návrhov, ktoré predniesol generálny advokát... Jacobs [vo veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku z 30. júla 1996,] Bosphorus [(rozsudok z 30. júla 1996, C-84/95, Zb. s. I-3953)].“

89 Osobitne pokiaľ ide v prvom rade o údajné porušenie základného práva na ochranu vlastníckeho práva, Súd prvého stupňa dospel v bodoch 237 napadnutého rozsudku Kadi a 288 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat k záveru, že je potrebné posúdiť, či zmrazenie finančných prostriedkov stanovené sporným nariadením,

zmeneným a doplneným nariadením č. 561/2003, a nepriamo rezolúciami Bezpečnostnej rady, ktoré sú vykonané týmito nariadeniami, porušuje základné práva žalobcu.

90 V bodoch 238 napadnutého rozsudku Kadi a 289 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat Súd prvého stupňa rozhodol, že s ohľadom na všeobecnú ochranu základných ľudských práv patriacich do *ius cogens* to tak nie je.

91 V tomto ohľade Súd prvého stupňa v bodoch 239 a 240 napadnutého rozsudku Kadi a 290 a 291 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat rozhodol, že odchýlky a výnimky zo zmrazenia finančných prostriedkov upravené v spornom nariadení v nadväznosti na jeho zmenu vykonanú nariadením č. 561/2003, ktoré vykonáva rezolúciu Bezpečnostnej rady č. 1452 (2002), poukazujú na to, že nie je ani cieľom, ani dôsledkom tohto opatrenia, aby sa s týmito osobami zaobchádzalo neľudsky alebo ponižujúco.

92 V bodoch 243 až 251 napadnutého rozsudku Kadi a 294 až 302 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat Súd prvého stupňa dospel okrem iného k záveru, že zmrazenie finančných prostriedkov nezakladá svojvoľný, nevhodný alebo neprimeraný zásah do vlastníckeho práva dotknutých osôb a v dôsledku toho ho nemožno považovať za v rozpore s *ius cogens* vzhľadom na tieto okolnosti:

— sporné opatrenia sledujú cieľ predstavujúci základný verejný záujem medzinárodného spoločenstva, a to boj proti medzinárodnému terorizmu, a OSN disponuje legitimitou na prijatie ochrany proti činnostiam teroristických organizácií,



- zmrazenie finančných prostriedkov je zabezpečovacím opatrením, ktoré na rozdiel od zhabania neporušuje samotnú podstatu práva zainteresovaných vlastníť majetok, čo sa týka ich finančného majetku, ale iba slobodu jeho použitia,
- dotknuté rezolúcie Bezpečnostnej rady stanovujú postup periodického preskúmania všeobecného systému sankcií,
- rezolúcie upravujú konanie, ktoré umožňuje dotknutým osobám prostredníctvom členského štátu, ktorého sú občanmi alebo v ktorom majú trvalé bydlisko, kedykoľvek predložiť ich prípad výboru pre sankcie na opätovné preskúmanie.

93 V druhom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie práva byť vypočutý a osobitne na jednej strane údajného práva žalobcov byť vypočutý inštitúciami Spoločenstva pred prijatím sporného nariadenia, Súd prvého stupňa v bode 258 napadnutého rozsudku Kadi, ktorému *mutatis mutandis* zodpovedá bod 328 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, rozhodol takto:

„V prejednávanej veci však, ako to vyplýva z úvodných pripomienok týkajúcich sa skĺbenia medzinárodného právneho poriadku zriadeného OSN s právnym poriadkom Spoločenstva uvedených vyššie, inštitúcie Spoločenstva boli povinné prebrať do právneho poriadku Spoločenstva rezolúcie Bezpečnostnej rady a rozhodnutia výboru pre sankcie, ktoré v žiadnom prípade neoprávňovali v štádiu konkrétneho uskutočňovania na to, aby stanovili na úrovni Spoločenstva určitý postup preskúmania alebo opätovného preskúmania jednotlivých prípadov, keďže tak podstata sporných opatrení, ako aj postup preskúmania (pozri body 262 a nasl. ...) patrili úplne do pôsobnosti Bezpečnostnej rady a výboru pre sankcie. Inštitúcie Spoločenstva teda nemali žiadnu právomoc prešetrovania, žiadnu možnosť preveriť skutočnosti pripustené Bezpečnostnou radou a výborom pre sankcie, žiadnu právomoc posúdenia vo vzťahu k týmto skutočnostiam a žiadnu slobodu posúdenia vo vzťahu k účelnosti prijatia sankcie proti žalobcovi. Zásada práva Spoločenstva týkajúca sa práva byť vypočutý sa

nemôže uplatniť za týchto okolností, keď by vypočutie zainteresovaného v žiadnom prípade nemohlo viesť k tomu, aby inštitúcia zmenila svoje stanovisko.“

- 94 Súd prvého stupňa z toho v bode 259 napadnutého rozsudku Kadi vyvodil, že Rada pri prijímaní a vykonávaní sporného nariadenia nebola povinná vypočuť žalobcu v súvislosti s uvedením jeho mena v zozname fyzických a právnických osôb, proti ktorým sú namierené sankcie, a v bode 329 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, že Rada nemusela vypočuť žalobcov pred prijatím sporného nariadenia.
- 95 Pokiaľ ide na druhej strane o údajné porušenie práva žalobcov byť vypočutý výborom pre sankcie pred ich zápisom do úplného zoznamu osôb, Súd prvého stupňa v bodoch 261 napadnutého rozsudku Kadi a 306 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat konštatoval, že dotknuté rezolúcie Bezpečnostnej rady takéto právo neupravujú.
- 96 Okrem iného v bode 307 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat rozhodol, že nijaká imperatívna norma patriaca do medzinárodného verejného poriadku nevyžaduje predbežné vypočutie dotknutých osôb za takých okolností, akými sú okolnosti v prejednávanej veci.
- 97 Súd prvého stupňa okrem toho zdôraznil, že aj keď sporné rezolúcie Bezpečnostnej rady a za sebou nasledujúce nariadenia, ktoré ich vykonali v Spoločenstve, neupravujú právo na osobné vypočutie, zriadili postup preskúmania jednotlivých prípadov stanovením, že dotknuté osoby sa môžu obrátiť na výbor pre sankcie prostredníctvom svojich vnútroštátnych orgánov, aby dosiahli odstránenie svojho mena zo zoznamu osôb, proti ktorým sú sankcie namierené, alebo aby bolo odložené zmrazenie ich finančných prostriedkov (napadnuté rozsudky Kadi, bod 262, a Yusuf a Al Barakaat, bod 309).

- 98 Odkazujúc v bodoch 264 napadnutého rozsudku Kadi a 311 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat na „smernice upravujúce činnosť [výboru pre sankcie]“ prijaté týmto výborom 7. novembra 2002 a zmenené a doplnené 10. apríla 2003 (ďalej len „smernice výboru pre sankcie“) a v bodoch 266 napadnutého rozsudku Kadi a 313 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat na rôzne rezolúcie Bezpečnostnej rady, Súd prvého stupňa konštatoval v týchto bodoch význam, ktorý priznáva Bezpečnostná rada v rámci možností základným právam osôb zapísaných v úplnom zozname a najmä právam na obhajobu.
- 99 V bodoch 268 napadnutého rozsudku Kadi a 315 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat rozhodol, že vzhľadom na záväzné normy vyplývajúce z právneho poriadku medzinárodného práva verejného nemožno považovať za neprípustnú skutočnosť uvedenú v predchádzajúcom bode každého z týchto rozsudkov, že konanie o preskúmaní nepriznáva priamo samotným zainteresovaným právo byť vypočutý výborom pre sankcie, ktorý je jediným orgánom príslušným vysloviť sa na žiadosť štátu k opätovnému preskúmaniu ich prípadu, takže v podstatnej miere závisia od diplomatickej ochrany, ktorú štát priznáva svojim štátnym príslušníkom.
- 100 Súd prvého stupňa doplnil, že zainteresovaní majú možnosť podať návrh na začatie konania na príslušný súdny orgán podľa vnútroštátneho práva, resp. priamo podľa napadnutého nariadenia, ako aj podľa príslušných rezolúcií Bezpečnostnej rady, ktoré vykonáva, proti prípadnému svojvoľnému odmietnutiu príslušného vnútroštátneho orgánu predložiť ich prípad výboru pre sankcie na opätovné preskúmanie (napadnuté rozsudky Kadi, bod 270, a Yusuf a Al Barakaat, bod 317).
- 101 Okrem toho Súd prvého stupňa uviedol, že za okolností, akými sú okolnosti v prejednávanej veci, keď sa namieta zabezpečovacie opatrenie obmedzujúce nakladanie s majetkom žalobcov, ochrana základných práv zainteresovaných nevyžaduje, aby im boli oznámené skutočnosti a dôkazy pripustené proti nim, ak Bezpečnostná rada alebo výbor pre sankcie usudzujú, že tomu bránia dôvody vzťahujúce sa na bezpečnosť medzinárodného spoločenstva (napadnuté rozsudky Kadi, bod 274, a Yusuf a Al Barakaat, bod 320).

102 Vzhľadom na tieto úvahy Súd prvého stupňa dospel v bodoch 276 napadnutého rozsudku Kadi a 330 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat k záveru, že žalobný dôvod žalobcov založený na porušení práva byť vypočutý musí byť zamietnutý.

103 Pokiaľ ide v poslednom rade o dôvod týkajúci sa porušenia práva na účinné súdne preskúmanie, Súd prvého stupňa v bodoch 278 až 285 napadnutého rozsudku Kadi, v podstate zhodných s bodmi 333 až 340 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, rozhodol takto:

„278 V prejednávanej veci žalobca mohol podať na Súde prvého stupňa žalobu o neplatnosť podľa článku 230 ES.

279 V rámci konania o tejto žalobe Súd prvého stupňa úplne preskúmal zákonnosť [sporného] nariadenia tak, že preskúmal dodržiavanie pravidiel vzťahujúcich sa na právomoc, ako aj na vonkajšiu zákonnosť inštitúciami Spoločenstva a splnenie podstatných formálnych náležitostí, ktorým podlieha ich činnosť.

280 Súd prvého stupňa preskúmal zákonnosť [sporného] nariadenia tiež so zreteľom na rezolúcie Bezpečnostnej rady, ktoré má toto nariadenie vykonať najmä z hľadiska jeho formálnej a hmotnej primeranosti, z vnútornej koherentnosti a proporcionality nariadenia voči rezolúciám.

281 Súd prvého stupňa pri rozhodovaní na základe tejto kontroly konštatuje, že nie je spochybnené, že žalobca je jednou z fyzických osôb zapísaných 19. októbra 2001 do [úplného] zoznamu výboru pre sankcie.

- 282 Navyše v rámci konania o tejto žalobe o neplatnosť Súd prvého stupňa uznal svoju právomoc preskúmať zákonnosť [sporného] nariadenia a nepriamo aj zákonnosť sporných rezolúcií Bezpečnostnej rady so zreteľom na normy vyššej právnej sily medzinárodného práva patriace do *ius cogens*, predovšetkým imperatívne normy vzťahujúce sa na všeobecnú ochranu ľudských práv.
- 283 Naproti tomu, ako je uvedené v bode 225 vyššie, Súdu prvého stupňa nepripadá nepriamo kontrolovať, či samotné sporné rezolúcie Bezpečnostnej rady sú v súlade so základnými právami chránenými právnym poriadkom Spoločenstva.
- 284 Súdu prvého stupňa rovnako neprináleží ani preveriť, či nedošlo k omylu v posúdení skutočností a dôkazov, ktoré Bezpečnostná rada pripustila na podporu opatrení, ktoré prijala, a ani s výhradou rámca vymedzeného v bode 282 vyššie nepriamo preskúmať účelnosť a proporcionalitu týchto opatrení. Takéto preskúmanie by sa nemohlo vykonať bez toho, aby sa nedotklo výsad Bezpečnostnej rady podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov v oblasti stanovovania po prvé, čo predstavuje hrozbu pre medzinárodný mier a bezpečnosť, a po druhé, aké opatrenia sú primerané na obranu alebo nápravu. Napokon otázka, či osoba alebo organizácia predstavuje hrozbu pre medzinárodný mier a bezpečnosť, rovnako ako otázka, aké opatrenia majú byť prijaté voči zainteresovaným so zámerom ochromiť túto hrozbu, si vyžadujú politické posúdenie a subjektívne hodnotenie, ktoré patria výlučne do právomoci orgánu, ktorému medzinárodné spoločenstvo zverilo hlavnú zodpovednosť za zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti.
- 285 Treba teda konštatovať, že v rozsahu, ktorý je uvedený v bode 284 vyššie, žalobca nemá žiadnu možnosť podať návrh na začatie súdneho konania, keďže Bezpečnostná rada nepovažovala za účelné zriadiť samostatný medzinárodný súdny orgán poverený rozhodovaním o skutkových a právnych okolnostiach konaní začatých proti individuálnym rozhodnutiam prijatým výborom pre sankcie.“

104 V bodoch 286 napadnutého rozsudku Kadi a 341 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat Súd prvého stupňa rozhodol, že takáto medzera v súdnej ochrane žalobcu vo svojej podstate nie je v rozpore s *ius cogens*.

105 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa dospel v bodoch 288 až 290 napadnutého rozsudku Kadi, v podstate zhodných s bodmi 343 až 345 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, k tomuto záveru:

„288 V prejednávanej veci sa Súd prvého stupňa domnieva, že obmedzenie práva žalobcu na účinnú súdnu ochranu vyplývajúce zo súdnej imunity, ktorú v zásade majú vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov Organizácie Spojených národov rezolúcie Bezpečnostnej rady prijaté podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov v súlade s relevantnými zásadami medzinárodného práva (najmä články 25 a 103 Charty), je obsiahnuté v tomto práve, ako ho zaručuje *ius cogens*.

289 Takéto obmedzenie je odôvodnené tak povahou rezolúcií, ktoré Bezpečnostná rada prijíma podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, ako aj sledovaným legitímnym cieľom. Za okolností prejednávanej veci záujem žalobcu spočívajúci v tom, aby jeho prípad preskúmal súdny orgán, nepostačuje na to, aby prevážil nad všeobecným základným záujmom zachovať medzinárodný mier a bezpečnosť ohrozované hrozbou jasne identifikovanou Bezpečnostnou radou v súlade s ustanoveniami Charty Organizácie Spojených národov. V tejto súvislosti je potrebné priznať osobitný význam okolnosti, že postupne prijaté rezolúcie Bezpečnostnej rady nestanovili opatrenie, ktorých dĺžka trvania bola neobmedzená alebo neurčitá, ale vždy stanovovali postup opätovného preskúmania účelnosti zachovania týchto opatrení po uplynutí 12-mesačnej alebo nanajvýš 18-mesačnej doby...

290 Na záver sa Súd prvého stupňa domnieva, že keďže neexistuje medzinárodný súdny orgán príslušný na kontrolu zákonnosti aktov Bezpečnostnej rady, zriadenie orgánu, akým je výbor pre sankcie, a možnosť upravená v aktoch obrátiť sa kedykoľvek na výbor so zámerom dosiahnuť opätovné preskúmanie jednotlivého prípadu pomocou formalizovaného postupu, na ktorom sa musí zúčastniť tak ‚požiadaná vláda‘, ako aj ‚oznamujúca vláda‘..., predstavujú ďalší rozumný spôsob, ako primerane chrániť základné práva žalobcu uznané *ius cogens*.“

106 V dôsledku toho Súd prvého stupňa zamietol žalobné dôvody založené na porušení práva na účinné súdne preskúmanie a súčasne žaloby v celom rozsahu.

### Návrhy účastníkov odvolacieho konania

107 Svojím odvolaním pán Kadi navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok Kadi,
- vyhlásil sporné nariadenie za neplatné a
- uložil Rade a/alebo Komisii povinnosť nahradiť trovy konania odvolateľa vzťahujúce sa na predmetné odvolanie a na konanie na Súde prvého stupňa.

108 Svojím odvolaním Al Barakaat navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok Yusuf a Al Barakaat,

— vyhlásil sporné nariadenie za neplatné a

— uložil Rade a Komisii povinnosť nahradiť trovy konania vzťahujúce sa na predmetné odvolacie konanie a na konanie pred Súdom prvého stupňa.

109 Rada navrhuje v oboch veciach odvolanie zamietnuť a odvolateľov zaviazať na náhradu trov konania.

110 Vo veci C-402/05 P Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— určil, že žiadny odvolací dôvod uvedený odvolateľom nie je spôsobilý vyvrátiť výrok napadnutého rozsudku Kadi nahradením jeho dôvodov tak, ako sa navrhuje v jeho vyjadrení,

— v dôsledku toho zamietol odvolanie a

— zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.



111 Vo veci C-415/05 P Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol žalobu v celom rozsahu a

— zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

112 Spojené kráľovstvo podáva vzájomné odvolanie a navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolania a

— zrušil časť napadnutých rozsudkov, ktoré sa zaoberajú otázkou *ius cogens*, a to body 226 až 231 napadnutého rozsudku Kadi a 277 až 281 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat.

113 Španielske kráľovstvo, ktorému bol povolený vstup do konania na podporu návrhov Rady uzneseniami predsedu Súdneho dvora z 27. apríla 2006 (vec C-402/05 P) a z 15. mája 2006 (vec C-415/05 P), navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol v celom rozsahu odvolania odvolateľov a potvrdil v celom rozsahu napadnuté rozsudky,

- zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania,
  
- zamietol tvrdenia Komisie, čo sa týka prvého dôvodu každého odvolania, a potvrdil napadnuté rozsudky a
  
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania,
  
- subsidiárne v prípade, ak Súdny dvor zruší napadnuté rozsudky a v dôsledku toho vyhlási za neplatné sporné nariadenie, považoval za konečné účinky tohto nariadenia podľa článku 231 ES až do prijatia nového nariadenia, ktoré ho nahradí.

<sup>114</sup> Francúzska republika, ktorej bol povolený vstup do konania na podporu návrhov Rady a Komisie uzneseniami predsedu Súdneho dvora z 27. apríla 2006 (vec C-402/05 P) a z 15. mája 2006 (vec C-415/05 P), navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol odvolania odvolateľov, prijal vzájomné odvolania Spojeného kráľovstva a pristúpil k náhrade dôvodov, pokiaľ ide o časť napadnutých rozsudkov, ktorá sa týka *ius cogens*, a
  
- zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania.

- 115 Holandské kráľovstvo, ktorému bol povolený vstup do konania na podporu návrhov Rady uzneseniami predsedu Súdneho dvora z 27. apríla 2006 (vec C-402/05 P) a z 15. mája 2006 (vec C-415/05 P), navrhuje, aby Súdny dvor v oboch veciach zamietol odvolanie, aby došlo k náhrade dôvodov týkajúcich sa rozsahu preskúmania zákonnosti a subsidiárne otázky, či normy *ius cogens* boli porušené.

### Dôvody na zrušenie napadnutých rozsudkov

- 116 Pán Kadi uvádza dva dôvody založené v prvom prípade na neexistencii právneho základu sporného nariadenia a v druhom prípade na porušení viacerých pravidiel medzinárodného práva, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa, a na dôsledkoch, ktoré toto porušenie spôsobilo, pokiaľ ide o posúdenie dôvodov týkajúcich sa porušenia niektorých z jeho základných práv, na ktoré poukázal pred Súdom prvého stupňa.
- 117 Al Barakaat uvádza tri dôvody založené v prvom prípade na neexistencii právneho základu sporného nariadenia, v druhom prípade na porušení článku 249 ES a v treťom prípade na porušení niektorých z jeho základných práv.
- 118 V rámci svojho vzájomného odvolania Spojené kráľovstvo uvádza jediný dôvod týkajúci sa nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa tým, že v napadnutých rozsudkoch dospel k záveru, že mal právomoc preskúmať zlučiteľnosť dotknutých rezolúcií Bezpečnostnej rady s pravidlami *ius cogens*.

## O odvolaniach

- <sup>119</sup> Uznesením z 13. novembra 2007 predseda Súdneho dvora nariadil výmaz mena Ahmed Ali Yusuf z registra Súdneho dvora v nadväznosti na jeho späťvzatie odvolania, ktoré podal spoločne s Al Barakaat vo veci C-415/05 P.
- <sup>120</sup> Po vypočutí účastníkov konania a generálneho advokáta o tomto bode je potrebné z dôvodu súvislosti spojiť tieto veci na účely vyhlásenia rozsudku v súlade s článkom 43 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

### *O dôvodoch týkajúcich sa právneho základu sporného nariadenia*

#### Argumentácia účastníkov konania

- <sup>121</sup> Svojím prvým dôvodom pán Kadi uvádza, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bode 135 napadnutého rozsudku Kadi rozhodol, že sporné nariadenie mohlo byť prijaté na spojenom základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES.
- <sup>122</sup> Tento dôvod sa ďalej delí na tri časti.

123 V prvej časti pán Kadi tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia rozhodnutím, že články 60 ES a 301 ES bolo možné považovať za zakladajúce čiastočný právny základ pre sporné nariadenie. Súd prvého stupňa okrem toho nevyvetlil spôsob, akým tieto ustanovenia, ktoré mohli odôvodniť iba opatrenia proti tretím krajinám, mohli byť považované v spojení s článkom 308 ES za právny základ tohto nariadenia, zatiaľ čo toto nariadenie obsahuje iba opatrenia namierené proti jednotlivcom a nešťátnym subjektom.

124 V druhej časti pán Kadi uvádza, že aj keby články 60 ES a 301 ES mali byť napriek tomu ponechané ako čiastočný právny základ sporného nariadenia, Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že nesprávne vyložil článok 301 ES a funkciu predpokladaného „premostenia“, pričom tento článok v nijakom prípade nezahŕňa právomoc prijať opatrenia smerujúce k uskutočneniu cieľa Zmluvy o EÚ.

125 V tretej časti pán Kadi vytýka Súdu prvého stupňa, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia vyložením článku 308 ES tak, že toto ustanovenie môže poskytnúť právny základ právnej úprave, pre ktorú nie sú potrebné právomoci konať upravené v Zmluve ES, a ktorý nebol nevyhnutný na uskutočnenie jedného z cieľov Spoločenstva. V bodoch 122 až 134 napadnutého rozsudku Kadi Súd prvého stupňa nesprávne prispôbil ciele dvoch začlenených, ale rozdielnych právnych poriadkov, ktoré predstavujú Únia a Spoločenstvo, a porušil tak hranice článku 308 ES.

126 Takéto poňatie je okrem iného nezlučiteľné so zásadou pridelenia upravenou v článku 5 ES. V tejto súvislosti z bodov 28 až 35 stanoviska 2/94 z 28. marca 1996 (Zb. s. I-1759) vyplýva, že zmienka o celi v Zmluve o EÚ nemôže napraviť neexistenciu tohto cieľa medzi cieľmi Zmluvy ES.

- 127 Rada a Francúzska republika vyvracajú prvú časť prvého odvolacieho dôvodu pána Kadiho predovšetkým tvrdením, že zmienka o článkoch 60 ES a 301 ES v právnom základe sporného nariadenia je odôvodnená okolnosťou, že upravujú obmedzujúce opatrenia, ktorých pôsobnosť musela byť rozšírená prostredníctvom odvolania sa, v článku 308 ES, na osoby alebo neštátne subjekty, a teda nepokryté týmito dvoma prvými vyššie uvedenými článkami.
- 128 Spojené kráľovstvo za seba tvrdí, že článok 308 ES bol použitý ako mechanizmus umožňujúci doplniť inštrumentálne právomoci upravené článkami 60 ES a 301 ES, keďže tie nepredstavujú čiastočný právny základ sporného nariadenia. Španielske kráľovstvo uvádza v podstate rovnakú argumentáciu.
- 129 Pokiaľ ide o druhú časť tohto dôvodu, Rada zastáva názor, že význam premostenia upraveného v článku 301 ES spočíva práve vo zverení právomoci prijať opatrenia smerujúce k uskutočneniu cieľa Zmluvy o EÚ.
- 130 Španielske kráľovstvo, Francúzska republika a Spojené kráľovstvo uvádzajú, že je to práve článok 308 ES, a nie články 60 ES a 301 ES, ktorý umožnil prijatie obmedzujúcich opatrení namierených proti jednotlivcom a neštátnym subjektom, dopĺňujúc tak pôsobnosť týchto dvoch posledných uvedených článkov.
- 131 Pokiaľ ide o tretiu časť prvého dôvodu pána Kadiho, Rada uvádza, že významom premostenia, ktoré obsahuje článok 301 ES, je práve výnimočne využiť právomoci zverené Spoločenstvu uložiť hospodárske a finančné sankcie na uskutočnenie cieľa SZBP, teda Únie, a nie cieľa Spoločenstva.

- 132 Spojené kráľovstvo a členské štáty, ktoré vstúpili do odvolacieho konania, majú v podstate ten istý názor.
- 133 Spojené kráľovstvo spresňuje svoj postoj, uvádzajúc, že podľa neho konanie upravené sporným nariadením možno považovať za prispievajúce nie k uskutočneniu cieľa Únie, ale cieľa Spoločenstva, a to cieľa implicitného, čisto inštrumentálneho a základného v článkoch 60 ES a 301 ES, poskytnúť účinné prostriedky na vykonanie, výlučne záväznými hospodárskymi opatreniami, aktov prijatých na základe právomoci, ktorú hlava V Zmluvy o EÚ zveruje Únii.
- 134 Podľa tohto členského štátu, ak uskutočnenie tohto inštrumentálneho cieľa vyžaduje formy hospodárskeho donútenia prekračujúceho právomoci osobitne zverené Rade článkami 60 ES a 301 ES, je vhodné odvolať sa na článok 308 ES na doplnenie týchto právomocí.
- 135 Komisia po tom, čo vyhlásila, že prehodnotila svoj postoj, predovšetkým uvádza, že články 60 ES a 301 ES, vzhľadom na ich znenie a ich kontext, založili samy osebe dostatočné a vhodné právne základy pre prijatie sporného nariadenia.
- 136 Komisia v tejto súvislosti v podstate uvádza tieto tvrdenia:
- znenie článku 301 ES je dostatočne široké na pokrytie hospodárskych sankcií prijatých proti jednotlivcom v rozsahu, v akom sa títo jednotlivci nachádzajú v tretej krajine alebo sú s ňou spojení z iného dôvodu. Pojmy „hospodárske vzťahy“ zahŕňajú širokú paletu činností. Každá hospodárska sankcia, aj keď sa týka tretej krajiny, ako embargo, sa dotýka priamo dotknutých jednotlivcov a iba

nepriamo tejto krajiny. Znenie článku 301 ES, osobitne pojmu „čiastočne“, nevyžaduje, aby sa čiastočné opatrenie týkalo osobitného úseku dotknutých krajín, ako napríklad ich vlády. Tým, že umožňuje Spoločenstvu úplne prerušiť hospodárske vzťahy so všetkými krajinami, toto ustanovenie ho musí tiež oprávňovať prerušiť hospodárske vzťahy s určitým obmedzeným počtom jednotlivcov v obmedzenom počte krajín,

- terminologická zhoda medzi článkom 41 Charty Organizácie Spojených národov a článkom 301 ES dokazuje jasný úmysel autorov tohto posledného uvedeného ustanovenia upraviť základ pre vykonanie Spoločenstvom akéhokoľvek opatrenia prijatého Bezpečnostnou radou, ktoré vyžaduje činnosť Spoločenstva,
  
- článok 301 ES zavádza procesné premostenie medzi Spoločenstvom a Úniou, ale nemá za cieľ ani rozšíriť, ani zúžiť právomoc Spoločenstva. V dôsledku toho toto ustanovenie musí byť vykladané tak široko ako relevantné právomoci Spoločenstva.

<sup>137</sup> Komisia uvádza, že dotknuté opatrenia patria do spoločnej obchodnej politiky vzhľadom na účinok na výmenu opatrení zakazujúcich pohyb hospodárskych zdrojov, dokonca že tieto opatrenia predstavujú ustanovenia týkajúce sa voľného pohybu kapitálu, keďže obsahujú zákaz previesť hospodárske zdroje na jednotlivcov v tretích krajinách.

<sup>138</sup> Komisia ďalej tvrdí, že z článku 56 ods. 1 a 2 ES vyplýva, že pohyby kapitálu a platieb medzi Spoločenstvom a tretími krajinami patria do právomoci Spoločenstva, keďže



členské štáty môžu prijať sankčné opatrenia v tejto oblasti iba v rámci článku 60 ods. 2 ES, a nie v rámci článku 58 ods. 1 písm. b) ES.

- 139 Komisia sa v dôsledku toho domnieva, že na účely prijatia sporného nariadenia sa nemožno odvolávať na článok 308 ES, keďže právomoc konať je upravená v článkoch 60 ES a 301 ES. Tieto posledné uvedené články poskytujú základ pre hlavný alebo prevažujúci komponent tohto nariadenia, vo vzťahu ku ktorému iné komponenty, ako zmrazenie finančných prostriedkov osôb, ktoré sú súčasne štátnymi príslušníkmi členských štátov Únie a spojené so zahraničnou teroristickou skupinou, sú čisto doplňujúce, pričom Komisia v tejto súvislosti odkazuje najmä na rozsudok z 10. januára 2006, Komisia/Rada (C-94/03, Zb. s. I-1, bod 35).
- 140 Subsidiárne Komisia uvádza, že pred použitím článku 308 ES je potrebné preskúmať uplatniteľnosť článkov Zmluvy ES v oblasti spoločnej obchodnej politiky a voľného pohybu kapitálu a platieb.
- 141 Subsidiárne tvrdí, že ak článok 308 ES musí byť prijatý ako právny základ sporného nariadenia, bude ním ako jediný právny základ, keďže použitie tohto ustanovenia sa musí zakladať na zistení, že činnosť Spoločenstva je nevyhnutná na dosiahnutie jedného z jeho cieľov, a nie, ako uviedol Súd prvého stupňa, na uskutočnenie cieľov Zmluvy o EÚ, v predmetnej veci cieľov SZBP.
- 142 V predmetnej veci ide o cieľ Spoločenstva, ktorý predstavuje spoločná obchodná politika, uvedený v článku 3 ods. 1 písm. b) ES a o cieľ týkajúci sa voľného pohybu kapitálu uvedený implicitne v článku 3 ods. 1 písm. c) ES v spojení s relevantnými ustanoveniami Zmluvy ES, a to ustanoveniami článku 56 ES týkajúceho sa voľného pohybu kapitálu s tretími krajinami. Dotknuté opatrenia, keďže majú účinky na

obchod, nezávisle od skutočnosti, že boli prijaté v rámci sledovania cieľov zahraničnej politiky, patria medzi tieto ciele Spoločenstva.

<sup>143</sup> Pán Kadi, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika a Spojené kráľovstvo vyvracajú tézu uvedenú predovšetkým Komisiou, namietajúc, že:

- ide o rozširujúci výklad článkov 60 ES a 301 ES, ktorý porušuje radikálne rozdielnu a novú povahu dotknutých sankcií, nazvaných „rozumné“, keďže tieto sankcie nemajú žiadny vzťah s treťou krajinou, výklad, ktorý by bol riskantný, lebo tieto články boli zavedené v čase, keď boli sankcie charakterizované takýmto vzťahom,
  
- na rozdiel od dotknutých rozumných sankcií sa totálne embargo týka najmä vodcov tretej krajiny, na ktorých má takéto opatrenie vyvíjať tlak, a iba nepriamo hospodárskych subjektov dotknutej krajiny, takže nemožno tvrdiť, že každá sankcia, vrátane embarga, sa týka v prvom rade jednotlivcov,
  
- na rozdiel od článku 41 Charty Organizácie Spojených národov článok 301 ES sa týka osobitne prerušenia hospodárskych vzťahov „s jednou alebo viacerými tretími krajinami“, takže z podobnosti znenia týchto dvoch ustanovení nemožno vyvodiť nijaké tvrdenie,
  
- článok 301 ES nie je iba jednoduchým procesným ustanovením. Toto ustanovenie zavádza osobitný právny základ i konanie a zjavne zveruje vecnú právomoc Spoločenstvu,

- opatrenia, ktoré ukladá sporné nariadenie, sa netýkajú obchodných vzťahov medzi Spoločenstvom a tretími krajinami, a nemôžu sa teda dožadovať cieľa spoločnej obchodnej politiky,
  
- Súd prvého stupňa správne rozhodol, že tieto opatrenia neprispievajú k predchádzaniu nebezpečenstvu prekážok voľného pohybu kapitálu a že článok 60 ods. 2 ES nemôže založiť obmedzujúce opatrenia proti jednotlivcom a subjektom. Keďže toto ustanovenie sa týka len opatrení proti tretím krajinám, dotknuté opatrenia mohli byť prijaté iba v rámci článku 58 ods. 1 písm. b) ES.

<sup>144</sup> Subsidiárne tvrdenie Komisie tiež vyvracia pán Kadi, ako aj Španielske kráľovstvo a Francúzska republika.

<sup>145</sup> Použitie článkov 133 ES alebo 57 ods. 2 ES nie je dovolené, keďže opatrenia upravené sporným nariadením sa netýkajú obchodných vzťahov s tretími krajinami a nepatria do kategórie pohybov kapitálu upravených v článku 57 ods. 2 ES.

<sup>146</sup> Navyše nemožno tvrdiť, že sporné nariadenie má uskutočniť ciele Spoločenstva v zmysle článku 308 ES. Cieľ voľného pohybu kapitálu je totiž vylúčený, keďže uplatnenie opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov upravené týmto nariadením nie je spôsobilé vyvolať žiadne prípustné a vážne nebezpečenstvo rozporov medzi členskými štátmi. Cieľ spoločnej obchodnej politiky nie je ani relevantný, keďže zmrazenie aktív jednotlivca, ktorý nemá vzťahy s vládou tretej krajiny, sa netýka obchodov s takouto krajinou a nesleduje cieľ obchodnej politiky.

147 Za predpokladu, že tvrdenie, ktoré uvádza v prvom rade, bude prijaté, Komisia z dôvodov právnej istoty a pre riadne vykonanie povinností prijatých v rámci Organizácie Spojených národov žiada Súdny dvor, aby považoval za konečné účinky sporného nariadenia v celom rozsahu podľa článku 231 ES.

148 Za toho istého predpokladu Španielske kráľovstvo a Francúzska republika tiež podávajú návrh v tomto zmysle.

149 Naopak, pán Kadi sa bráni týmto návrhom, tvrdiac, že sporné nariadenie predstavuje vážne porušenie základných práv. V každom prípade musí byť upravená výnimka pre osoby, ktoré, ako žalobca, už podali žalobu proti tomuto nariadeniu.

150 Svojím prvým dôvodom Al Barakaat vytýka Súdu prvého stupňa v prvom rade, že v bodoch 158 až 170 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat rozhodol, že sporné nariadenie mohlo byť prijaté na základe spojených článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES.

151 Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bodoch 160 až 164 uvedeného napadnutého rozsudku rozhodol, že články 60 ES a 301 ES sa netýkajú výlučne uskutočnenia činnosti Spoločenstva, ale môžu sa tiež dotýkať jedného z cieľov osobitne priznaných Únii článkom 2 EÚ, a to vykonania SZBP.

152 V druhom rade Al Barakaat vytýka Súdu prvého stupňa, že v bodoch 112, 113, 115 a 116 toho istého rozsudku rozhodol, že sankcie prijaté proti jednotlivcom s cieľom ovplyvniť hospodárske vzťahy s jednou alebo viacerými krajinami sú pokryté

ustanoveniami článkov 60 ES a 301 ES a že tento výklad je odôvodnený tak úvahami o efektívnosti, ako aj obavami humanitárnej povahy.

- 153 Rada odpovedá, že Súd prvého stupňa v bode 161 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat správne rozhodol, že kvôli premosteniu, ktoré obsahujú články 60 ES a 301 ES, sankcie nariadené na základe týchto ustanovení v nadväznosti na prijatie spoločnej pozície alebo jednotnej akcie podľa SZBP upravujúcej prerušenie a obmedzenie hospodárskych vzťahov Spoločenstva s jednou alebo viacerými tretími krajinami majú uskutočniť cieľ SZBP, ktorý sledujú tieto akty Únie.
- 154 Rada tiež uvádza, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že použitie článku 308 ES ako dodatočného právneho základu sporného nariadenia bolo odôvodnené, keďže tento článok slúži výlučne na umožnenie hospodárskych a finančných sankcií už upravených v článkoch 60 ES a 301 ES proti fyzickým a právnickým osobám, ktoré nemajú žiadny dostatočný vzťah s určenou treťou krajinou.
- 155 Nakoniec sa Rada domnieva, že kritika žalobcu, pokiaľ ide o efektívnosť a proporcionality sankcií upravených týmto nariadením, je irelevantná, čo sa týka primeranosti právneho základu tohto nariadenia.
- 156 Pokiaľ ide o tento druhý dôvod, Spojené kráľovstvo sa rovnako domnieva, že je irelevantná v rámci odvolania podaného zo strany Al Barakaat, keďže v súlade s bodom 1 výroku napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že už nebolo potrebné vysloviť sa o zákonnosti nariadenia č. 467/2001.

157 Navyše tvrdenia uvedené Španielskym kráľovstvom, Francúzskou republikou, Spojeným kráľovstvom a Komisiou sú v podstate rovnaké ako tie, ktoré uviedli títo účastníci konania v rámci odvolania pána Kadiho.

### Posúdenie Súdnyim dvorom

158 Pokiaľ ide v prvom rade o výhrady Al Barakaat proti bodom 112, 113, 115 a 116 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, je opodstatnené konštatovať, že tieto body sa týkajú právneho základu nariadenia č. 467/2001.

159 Toto nariadenie bolo zrušené a nahradené sporným nariadením. Okrem toho, ako uviedol Súd prvého stupňa v bode 77 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat bez toho, aby to Al Barakaat spochybnila vo svojom odvolaní, jediným predmetom jej žaloby na Súde prvého stupňa bol po tom, čo prispôsobila svoje návrhy a dôvody spornému nariadeniu, návrh na zrušenie tohto posledného uvedeného nariadenia v rozsahu, v akom sa jej týka.

160 Za týchto okolností tieto výhrady nemôžu v nijakom prípade viesť k zrušeniu uvedeného rozsudku, a preto musia byť považované za neúčinné.

161 V každom prípade zistenia napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, na ktoré sa vzťahujú tieto výhrady, považované Súdom prvého stupňa za predpoklady jeho odôvodnenia týkajúceho sa právneho základu sporného nariadenia, sú prevzaté v nasledujúcich bodoch tohto rozsudku, ako aj v rozsudku Kadi a budú preskúmané v rámci posúdenia dôvodov proti týmto bodom.

- 162 V dôsledku toho nie je opodstatnené preskúmať tieto výhrady v rozsahu, v akom sa týkajú právneho základu nariadenia č. 467/2001.
- 163 V druhom rade treba rozhodnúť o dôvodnosti tézy uvádzanej najmä Komisiou, podľa ktorej články 60 ES a 301 ES, vzhľadom na ich znenie a ich kontext, predstavujú samy osebe primeraný a dostatočný právny základ pre sporné nariadenie.
- 164 Táto téza smeruje proti bodom 92 až 97 napadnutého rozsudku Kadi a 128 až 133 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, v ktorých sa Súd prvého stupňa vyslovil v opačnom zmysle.
- 165 Táto téza musí byť zamietnutá.
- 166 Súd prvého stupňa totiž správne rozhodol, že vzhľadom na znenie článkov 60 ES a 301 ES, osobitne v nich uvedených pojmov „voči tretej krajine“ a „s jednou alebo viacerými tretími krajinami“, tieto ustanovenia smerujú k prijatiu opatrení proti tretím krajinám, pričom tento posledný uvedený pojem môže zahŕňať vodcov takejto krajiny, ako aj fyzické osoby a právnické osoby, ktoré sú spojené s týmito vodcami alebo ktoré títo vodcovia priamo alebo nepriamo ovládajú.
- 167 Obmedzujúce opatrenia upravené rezolúciou 1390 (2002), ktorú má sporné nariadenie vykonať, predstavujú opatrenia charakterizované neexistenciou akéhokoľvek vzťahu s vládnyim režimom tretej krajiny. Po páde režimu Talibanu sú totiž tieto opatrenia namierené priamo proti Usámovi bin Ládinovi, sieti Al-Káida, ako aj proti fyzickým a právnickým osobám, ktoré sú s nimi spojené, tak ako sa nachádzajú v úplnom zozname. V dôsledku toho nepatria ako také do pôsobnosti článkov 60 ES a 301 ES.

- 168 Prijatie výkladu článkov 60 ES a 301 ES, ktorý zastáva Komisia, podľa ktorého stačí, aby sa dotknuté obmedzujúce opatrenia týkali fyzických a právnických osôb nachádzajúcich sa v tretej krajine alebo s ňou spojených z iného dôvodu, by dávalo veľmi široký rozsah týmto ustanoveniam a nijako by neprihliadalo na požiadavku vyplývajúcu z ich samotného znenia, aby opatrenia prijaté na základe uvedených ustanovení boli prijaté proti tretím krajinám.
- 169 Okrem toho základný cieľ a predmet sporného nariadenia je bojovať proti medzinárodnému terorizmu, osobitne oddeliť ho od jeho finančných zdrojov zmrazením finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov fyzických alebo právnických osôb podozrivých z toho, že sa angažujú v činnostiach, ktoré sú s ním spojené, a nie dotknúť sa hospodárskych vzťahov medzi Spoločenstvom a každou z tretích krajín, v ktorých sa tieto fyzické alebo právnické osoby nachádzajú, okrem iného za predpokladu, že ich miesto bydliska alebo sídlo je známe.
- 170 Obmedzujúce opatrenia upravené rezolúciou 1390 (2002) a vykonané sporným nariadením totiž nemožno považovať za opatrenia smerujúce k obmedzeniu hospodárskych vzťahov s každou z týchto tretích krajín ani s niektorými členskými štátmi Spoločenstva, v ktorých sa nachádzajú fyzické alebo právnické osoby, ktorých meno alebo názov sú zahrnuté v úplnom zozname, ktorý je prevzatý do prílohy I tohto nariadenia.
- 171 Téza uvádzaná Komisiou nemôže byť okrem iného odôvodnená výrazom „čiastočne“ uvedeným v článku 301 ES.
- 172 Tento výraz totiž odkazuje na prípadné obmedzenie vecného a osobného dosahu opatrení, ktoré by za určitého predpokladu mohli byť prijaté v rámci tohto ustanovenia. Napriek tomu nemá vplyv na postavenie vyžadované od potenciálnych adresátov týchto opatrení, a teda nemôže odôvodniť rozšírenie ich uplatnenia na adresátov, ktorí nemajú žiadny vzťah s vládnyim režimom tretej krajiny a ktorí z tohto dôvodu nepatria do pôsobnosti tohto ustanovenia.



- 173 Tvrdenie Komisie týkajúce sa terminologickej zhody medzi článkom 41 Charty Organizácie Spojených národov a článkom 301 ES, z ktorej vyvodzuje, že toto posledné uvedené ustanovenie predstavuje základ pre vykonanie Spoločenstvom akéhokoľvek opatrenia prijatého Bezpečnostnou radou, ktoré vyžaduje činnosť Spoločenstva, rovnako nemôže uspieť.
- 174 Článok 301 ES sa totiž týka osobitne prerušenia hospodárskych vzťahov „s jednou alebo viacerými tretími krajinami“, zatiaľ čo takýto výraz nie je uvedený v článku 41 Charty Organizácie Spojených národov.
- 175 Navyše z iného pohľadu sa pôsobnosť článku 41 Charty Organizácie Spojených národov nezhoduje ani s pôsobnosťou článku 301 ES, keďže prvé ustanovenie umožňuje prijatie série iných opatrení ako tých, ktoré rieši druhý článok, vrátane opatrení v podstate inej povahy ako tie, ktoré smerujú k prerušeniu alebo obmedzeniu hospodárskych vzťahov s tretími krajinami, ako je napríklad prerušenie diplomatických vzťahov.
- 176 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého článok 301 ES zavádza procesné premostenie medzi Spoločenstvom a Európskou úniou, takže toto ustanovenie treba vykladať tak široko ako relevantné právomoci Spoločenstva vrátane tých, ktoré sa týkajú spoločnej obchodnej politiky a voľného pohybu kapitálu, musí byť zamietnuté.
- 177 Tento výklad článku 301 ES je totiž spôsobilý obmedziť pôsobnosť a v dôsledku toho potrebný účinok tohto ustanovenia, pretože sa, podľa svojho znenia, týka prijatia opatrení, ktoré zasahujú hospodárske vzťahy s tretími krajinami potenciálne veľmi odlišnými, a teda *a priori* nemôžu byť obmedzené na oblasti patriace do iných vecných právomocí Spoločenstva, ako napríklad oblasť spoločnej obchodnej politiky alebo voľného pohybu kapitálu.

178 Uvedený výklad nemá oporu v znení článku 301 ES, keďže ten zveruje vecnú právomoc Spoločenstvu, ktorej rozsah je v zásade autonómny vo vzťahu k rozsahu iných právomocí Spoločenstva.

179 V treťom rade je opodstatnené preskúmať tézu uvedenú Komisiou subsidiárne, podľa ktorej, ak sporné nariadenie nemohlo byť prijaté iba na právnom základe článkov 60 ES a 301 ES, odvolanie sa na článok 308 ES nie je dôvodné, keďže toto posledné uvedené ustanovenie nie je uplatniteľné, najmä ak žiadne iné ustanovenie Zmluvy ES nezveruje nevyhnutnú právomoc na prijatie dotknutého aktu. Obmedzujúce opatrenia, ktoré ukladá sporné nariadenie, patria medzi právomoci Spoločenstva konať, osobitne jeho právomoci v oblasti spoločnej obchodnej politiky a voľného pohybu kapitálu, ako aj platieb.

180 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 100 napadnutého rozsudku Kadi a 136 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat rozhodol, že žiadne z ustanovení Zmluvy ES nestanovuje prijímanie opatrení takej povahy, ako majú opatrenia stanovené v spornom nariadení týkajúce sa boja proti medzinárodnému terorizmu a osobitne ukladania hospodárskych a finančných sankcií, akými sú zmrazenie finančných prostriedkov, namierených proti fyzickým a právnickým osobám podozrivým z jeho financovania bez toho, aby bol stanovený akýkoľvek vzťah s územím alebo vládny režim niektorej tretej krajiny, takže táto prvá podmienka uplatniteľnosti článku 308 ES je v prejednávanej veci splnená.

181 Tento záver musí byť schválený.

182 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora totiž voľba právneho základu aktu Spoločenstva musí byť založená na objektívnych prvkoch, ktoré môžu byť súdne preskúmané a medzi ktoré patria predovšetkým cieľ a obsah aktu (pozri najmä rozsudok z 23. októbra 2007, Komisia/Rada, C-440/05, Zb. s. I-9097, bod 61 a citovanú judikatúru).

- 183 Na jednej strane akt Spoločenstva spadá do výlučnej právomoci v oblasti spoločnej obchodnej politiky podľa článku 133 ES iba vtedy, ak sa špecificky vzťahuje na medzinárodný obchod tým, že jeho hlavným účelom je podporovať, uľahčovať alebo upravovať obchodné vzťahy, a má priamy a bezprostredný účinok na obchod s dotknutými tovarmi (pozri najmä rozsudok z 12. mája 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSA, C-347/03, Zb. s. I-3785, bod 75 a citovanú judikatúru).
- 184 Pokiaľ ide o hlavný cieľ a predmet sporného nariadenia, ako bolo vysvetlené v bode 169 tohto rozsudku, ten má bojovať proti medzinárodnému terorizmu a upraviť na tento účel uloženie súboru obmedzujúcich opatrení finančnej a hospodárskej povahy, ako je zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov, proti fyzickým a právnickým osobám podozrivým z podporovania financovania medzinárodnému terorizmu.
- 185 Vzhľadom na tento cieľ a tento obsah sa nemožno domnievať, že toto nariadenie sa týka osobitne medzinárodného obchodu tým, že je určené predovšetkým na podporu, uľahčenie a úpravu obchodných vzťahov.
- 186 Okrem toho, ak uvedené nariadenie nepochybne môže mať účinky na obchod alebo medzinárodné obchodné vzťahy, jeho cieľom zjavne nie je vytvárať priame a okamžité účinky tejto povahy.
- 187 Sporné nariadenie teda nemôže byť založené na právomoci Spoločenstva v oblasti spoločnej obchodnej politiky.
- 188 Na druhej strane podľa Komisie sporné nariadenie v rozsahu, v akom zakazuje prevod hospodárskych zdrojov na fyzické osoby v tretích krajinách, patrí do pôsobnosti ustanovení Zmluvy ES týkajúcich sa voľného pohybu kapitálu a platieb.

189 Toto tvrdenie musí byť tiež zamietnuté.

190 Pokiaľ ide v prvom rade o článok 57 ods. 2 ES, treba konštatovať, že obmedzujúce opatrenia, ktoré ukladá sporné nariadenie, nepatria do jednej z kategórií vymenovaných v tomto ustanovení.

191 Čo sa ďalej týka článku 60 ods. 1 ES, toto ustanovenie rovnako nemôže odôvodniť sporné nariadenie, keďže jeho pôsobnosť je určená pôsobnosťou článku 301 ES.

192 Ako sa rozhodlo v bode 167 tohto rozsudku, toto posledné uvedené ustanovenie sa netýka prijatia obmedzujúcich opatrení, o aké ide v predmetnej veci, ktoré sú charakterizované neexistenciou akéhokoľvek vzťahu s vládnyim režimom tretej krajiny.

193 Pokiaľ ide nakoniec o článok 60 ods. 2 ES, treba konštatovať, že toto ustanovenie neobsahuje právomoc Spoločenstva na tento účel, keďže sa obmedzuje na to, že umožňuje členským štátom prijať z určitých výnimočných dôvodov jednostranné opatrenia proti tretej krajine týkajúce sa pohybu kapitálu a platieb s výhradou právomoci Rady uložiť členskému štátu povinnosť zmeniť alebo zrušiť takéto opatrenia.

194 Vo štvrtom rade treba preskúmať výhrady zo strany pána Kadiho v rámci druhej a tretej časti jeho prvého odvolacieho dôvodu proti bodom 122 až 135 napadnutého rozsudku Kadi, ďalej zo strany Al Barakaat proti bodom 158 až 170 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, ako aj kritiku Komisie proti tým istým bodom napadnutých rozsudkov.

195 V týchto bodoch Súd prvého stupňa rozhodol, že sporné nariadenie mohlo byť prijaté na základe spojených článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES preto, lebo kvôli osobitne ustanovenému premosteniu medzi činnosťami Spoločenstva týkajúcimi sa ekonomických sankcií podľa článkov 60 ES a 301 ES na jednej strane a cieľmi Zmluvy EÚ v oblasti vonkajších vzťahov na druhej strane je odvolanie sa na článok 308 ES v osobitnom kontexte predpokladanom dvoma prvými článkami dôvodné na dosiahnutie takýchto cieľov a v predmetnej veci cieľa SZBP dotknutej sporným nariadením, a to boja proti medzinárodnému terorizmu a jeho financovaniu.

196 V tejto súvislosti treba konštatovať, že napadnuté rozsudky skutočne vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia.

197 Ak je totiž správne domnievať sa, ako to urobil Súd prvého stupňa, že bolo upravené premostenie medzi činnosťami Spoločenstva obsahujúcimi hospodárske opatrenia podľa článkov 60 ES a 301 ES a cieľmi Zmluvy ES v oblasti vonkajších vzťahov, vrátane SZBP, ani znenie ustanovení Zmluvy ES, ani jej štruktúra nedávajú základ pre koncepciu, podľa ktorej sa toto premostenie rozširuje na ďalšie ustanovenia Zmluvy ES a osobitne na článok 308 ES.

198 Pokiaľ ide osobitne o článok 308 ES, ak by bol postoj Súdu prvého stupňa prijatý, toto ustanovenie by umožnilo v osobitnom kontexte článkov 60 ES a 301 ES prijatie aktov Spoločenstva smerujúcich nie k jednému z cieľov Spoločenstva, ale k jednému

z cieľov v rámci Zmluvy EÚ v oblasti vonkajších vzťahov, medzi ktorými sa nachádza SZBP.

199 Je však nutné konštatovať, že takáto koncepcia naráža na samotné znenie článku 308 ES.

200 Odvolanie sa na toto ustanovenie totiž vyžaduje, aby zamýšľaná činnosť na jednej strane súvisela s „fungovaním spoločného trhu“ a na druhej strane mala za cieľ uskutočnenie „niektorého z cieľov Spoločenstva“.

201 Tento posledný pojem, vzhľadom na jeho jasné a presné znenie, nemožno v nijakom prípade chápať ako zahŕňajúci ciele SZBP.

202 Koexistencia Únie a Spoločenstva ako integrovaných, avšak rozdielnych právnych poriadkov, ako aj ústavná architektúra pilierov, zamýšľaná autormi v súčasnosti účinných zmlúv, správne uvedených Súdom prvého stupňa v bodoch 120 napadnutého rozsudku Kadi a 156 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, predstavujú okrem iného dôvody inštitucionálnej povahy brojace proti rozšíreniu uvedeného premostenia na články Zmluvy ES iné ako tie, s ktorými vytvára vzťah výslovným spôsobom.

203 Okrem toho článok 308 ES, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou inštitucionálneho poriadku založeného na zásade pridelených právomocí, nemôže predstavovať základ pre rozšírenie oblasti právomocí Spoločenstva nad všeobecný rámec vyplývajúci zo súhrnu ustanovení Zmluvy ES a osobitne z tých, ktoré definujú úlohy a činnosti Spoločenstva (stanovisko 2/94, už citované, bod 30).

- 204 Rovnako článok 3 EÚ, na ktorý Súd prvého stupňa odkazuje v bodoch 126 až 128 napadnutého rozsudku Kadi a 162 až 164 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, osobitne druhý odsek tohto článku, nemôže slúžiť ako základ pre rozšírenie právomocí Spoločenstva nad rámec cieľov Spoločenstva.
- 205 Vplyv tohto nesprávneho právneho posúdenia na platnosť napadnutých rozsudkov bude preskúmaný neskôr s ohľadom na posúdenie iných výhrad vznesených proti úvahám týchto rozsudkov týkajúcim sa možnosti zahrnúť článok 308 ES do právneho základu sporného nariadenia v spojení s článkami 60 ES a 301 ES.
- 206 Tieto ďalšie výhrady môžu byť zoskupené do dvoch kategórií.
- 207 Prvá kategória zahŕňa predovšetkým prvú časť prvého odvolacieho dôvodu pána Kadiho, v ktorej najmä vytýka Súdu prvého stupňa, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tvrdením, že článok 308 ES mohol doplniť právny základ sporného nariadenia vytvorený článkami 60 ES a 301 ES. Tieto dva posledné uvedené články teda nemôžu predstavovať právny základ sporného nariadenia, a to ani čiastočný, keďže podľa výkladu samotného Súdu prvého stupňa nepatria opatrenia týkajúce sa fyzických alebo právnických osôb, ktoré nemajú nijaký vzťah s vládnyim režimom tretej krajiny, jediných adresátov sporného nariadenia, do pôsobnosti týchto článkov.
- 208 Táto kritika môže byť spájaná s kritikou Komisie, podľa ktorej, ak by sa malo rozhodnúť, že odvolanie sa na článok 308 ES môže byť prijaté, mal by to byť jediný právny základ, a nie v kombinácii s článkami 60 ES a 301 ES.

- 209 Druhá kategória zahŕňa kritiky Komisie proti rozhodnutiu Súdu prvého stupňa obsiahnutému v bodoch 116 až 121 napadnutého rozsudku Kadi a v bodoch 152 až 157 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, podľa ktorého na účely uplatnenia článku 308 ES nemožno cieľ sporného nariadenia, a to, podľa Súdu prvého stupňa, boj proti medzinárodnému terorizmu a osobitne ukladanie hospodárskych a finančných sankcií, ku ktorým patrí zmrazenie finančných prostriedkov, fyzickým a právnickým osobám podozrivým z jeho financovania, spájať s niektorým z cieľov uložených Spoločenstvu Zmluvou ES.
- 210 Komisia v tejto súvislosti tvrdí, že vykonávacie opatrenia, ktoré ukladá sporné nariadenie v oblasti hospodárskych a finančných sankcií, patria svojou povahou medzi ciele Spoločenstva, akými sú na jednej strane spoločná obchodná politika a na druhej strane voľný pohyb kapitálu.
- 211 Pokiaľ ide o prvú vyššie uvedenú kategóriu výhrad, treba pripomenúť, že článok 308 ES umožňuje kompenzovať nedostatok právomoci v prípade, že osobitné ustanovenia Zmluvy výslovne alebo implicitne nezverujú inštitúciám Spoločenstva právomoc prijať akt, a ak je táto právomoc potrebná na to, aby Spoločenstvo mohlo vykonávať svoju úlohu na dosiahnutie niektorého z cieľov stanovených v Zmluve (stanovisko 2/94, už citované, bod 29).
- 212 Súd prvého stupňa preto správne rozhodol, že článok 308 ES mohol byť zahrnutý spolu s článkami 60 ES a 301 ES do právneho základu sporného nariadenia.
- 213 Sporné nariadenie totiž v časti, v ktorej ukladá obmedzujúce opatrenia hospodárskej a finančnej povahy, zjavne patrí do pôsobnosti *ratione materiae* článkov 60 ES a 301 ES.



- 214 Zahrnutie týchto článkov do právneho základu sporného nariadenia bolo preto v tomto opatrení dôvodné.
- 215 Okrem toho tieto ustanovenia predlžujú prax založenú, pred zavedením článkov 60 ES a 301 ES Maastrichtskou zmluvou, na článku 113 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 133 ES) (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. októbra 1995, Werner, C-70/94, Zb. s. I-3189, body 8 až 10, a zo 14. januára 1997, Centro-Com, C-124/95, Zb. s. I-81, body 28 a 29), ktorý spočíval vo zverení vykonania činností prijatých v rámci európskej politickej spolupráce Spoločenstvu a obsahoval uloženie obmedzujúcich opatrení hospodárskej povahy smerujúcich proti tretím krajinám.
- 216 Vzhľadom na to, že články 60 ES a 301 ES neupravovali nijaké výslovné alebo implicitné právomoci konať na uloženie takýchto opatrení adresátom, ktorí nemajú žiadny vzťah s vládnyim režimom tretej krajiny, akými sú adresáti uvedení v spornom nariadení, tento nedostatok právomoci v dôsledku obmedzení pôsobnosti *ratione personae* týchto ustanovení mohol byť nahradený odvolaním sa na článok 308 ES ako na právny základ tohto nariadenia okrem týchto dvoch prvých ustanovení zakladajúcich tento akt z hľadiska jeho vecného dosahu, samozrejme, s tým, že ďalšie podmienky, ktorým podlieha uplatniteľnosť článku 308 ES, boli splnené.
- 217 Je teda opodstatnené zamietnuť ako nedôvodné výhrady zoskupené vo vyššie uvedenej prvej kategórii.
- 218 Pokiaľ ide o ďalšie podmienky uplatniteľnosti článku 308 ES, je ďalej potrebné preskúmať druhú kategóriu vyššie uvedených výhrad.

- 219 Komisia uvádza, že ak spoločná pozícia 2002/402, ktorú má sporné nariadenie vykonať, sleduje cieľ boja proti medzinárodnému terorizmu, cieľ patriaci do SZBP, toto nariadenie musí byť samo osebe považované za obsahujúce vykonávacie opatrenie smerujúce k uloženiu hospodárskych a finančných sankcií.
- 220 Tento cieľ teda patrí medzi ciele Spoločenstva v zmysle článku 308 ES, osobitne medzi tie, ktoré sa týkajú spoločnej obchodnej politiky a voľného pohybu kapitálu.
- 221 Spojené kráľovstvo sa domnieva, že vlastný cieľ sporného nariadenia, čisto inštrumentálny, a to zavedenie záväzných hospodárskych opatrení, treba odlišovať od jeho základného cieľa vyplývajúceho zo SZBP, týkajúceho sa zachovania mieru a medzinárodnej bezpečnosti. Tento vlastný cieľ prispieva k implicitnému cieľu Spoločenstva na základe článkov 60 ES a 301 ES, ktorým je poskytnúť účinné prostriedky, výlučne záväznými hospodárskymi opatreniami, na vykonanie aktov prijatých v rámci SZBP.
- 222 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľ sledovaný sporným nariadením je okamžite znemožniť osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, so sieťou Al-Káida a s Talibanom disponovať akýmkoľvek finančnými a ekonomickými zdrojmi, aby sa zabránilo financovaniu teroristických aktivít (rozsudok z 11. októbra 2007, Möllendorf a Möllendorf-Niehuus, C-117/06, Zb. s. I-8361, bod 63).
- 223 V rozpore s tým, ako rozhodol Súd prvého stupňa v bodoch 116 napadnutého rozsudku Kadi a 152 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, tento cieľ môže byť spojený s cieľmi určenými Spoločenstvu Zmluvou ES. Napadnuté rozsudky teda tiež vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia tohto bodu.

- 224 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že, ako už bolo vysvetlené v bode 203 tohto rozsudku, vzhľadom na to, že článok 308 ES je neoddeliteľnou súčasťou inštitucionálneho poriadku založeného na zásade pridelených právomocí, nemôže predstavovať základ pre rozšírenie oblastí právomocí Spoločenstva nad všeobecný rámec vyplývajúci z ustanovení Zmluvy ES.
- 225 Cieľ sledovaný sporným nariadením môže byť teda spojený s jedným z cieľov Spoločenstva v zmysle článku 308 ES, takže prijatie tohto nariadenia nepredstavovalo porušenie oblastí právomocí Spoločenstva tak, ako vyplýva zo všeobecného rámca, ktorý predstavuje súhrn ustanovení Zmluvy ES.
- 226 Články 60 ES a 301 ES totiž v časti, v ktorej upravujú právomoc Spoločenstva na uloženie obmedzujúcich opatrení hospodárskej povahy na účely vykonania činností prijatých v rámci SZBP, sú výrazom implicitného a základného cieľa, a to cieľa umožniť prijatie takýchto opatrení účinným použitím nástroja Spoločenstva.
- 227 Tento cieľ môže byť považovaný za predstavujúci cieľ Spoločenstva v zmysle článku 308 ES.
- 228 Tento výklad je posilnený článkom 60 ods. 2 ES. Ak totiž prvý pododsek tohto odseku upravuje striktno ohraničenú právomoc členských štátov na prijatie jednostranných opatrení proti tretej krajine týkajúcich sa pohybu kapitálu a platieb, táto právomoc môže byť podľa toho istého pododseku vykonávaná iba dovtedy, kým opatrenia Spoločenstva neboli prijaté podľa prvého odseku tohto článku.

229 Vykonanie obmedzujúcich opatrení hospodárskej povahy prijatých v rámci SZBP použitím nástroja Spoločenstva neprekračuje všeobecný rámec vyplývajúci zo súhrnu ustanovení Zmluvy ES, keďže takéto opatrenia svojou povahou predstavujú okrem iného vzťah s fungovaním spoločného trhu, pričom tento vzťah zakladá ďalšiu podmienku uplatnenia článku 308 ES, ako sa uviedlo v bode 200 tohto rozsudku.

230 Ak totiž finančné a hospodárske opatrenia ako tie, ktoré sú uložené sporným nariadením, spočívajúce v zásadne zovšeobecnenom zmrazení všetkých finančných prostriedkov a iných hospodárskych zdrojov dotknutých fyzických a právnických osôb, boli uložené jednostranne každým členským štátom, rozšírenie týchto vnútroštátnych opatrení sa môže dotknúť fungovania spoločného trhu. Takéto opatrenia môžu osobitne zasiahnuť obchod medzi členskými štátmi, najmä pokiaľ ide o pohyb kapitálu a platieb, ako aj výkon práva usadiť sa zo strany hospodárskych subjektov. Okrem iného z toho môže vyplývať skreslenie hospodárskej súťaže, keďže prípadné rozdiely medzi opatreniami prijatými jednostranne členskými štátmi môžu zvýhodniť alebo poškodiť konkurenčné postavenie niektorých hospodárskych subjektov bez toho, aby tieto výhody alebo nevýhody boli opodstatnené z hospodárskych dôvodov.

231 Tvrdenie Rady v odôvodnení č. 4 sporného nariadenia, že je potrebné prijať právne predpisy Spoločenstva „s cieľom zabrániť narušeniu príslušnosti [hospodárskej súťaže — *neoficiálny preklad*]“, je preto v tejto súvislosti relevantné.

232 V tomto štádiu treba rozhodnúť o vplyve nesprávneho právneho posúdenia zisteného v bodoch 196 a 223 tohto rozsudku na platnosť napadnutých rozsudkov.

233 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry, ak v odôvodnení rozsudku Súdu prvého stupňa došlo k porušeniu práva Spoločenstva, ale jeho výrok sa napriek tomu javí ako dôvodný z iných právnych dôvodov, musí byť odvolanie zamietnuté

(pozri najmä rozsudok z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia, C-167/04 P, Zb. s. I-8935, bod 186 a citovanú judikatúru).

<sup>234</sup> Je nutné konštatovať, že záver, ku ktorému dospel Súd prvého stupňa v bodoch 135 napadnutého rozsudku Kadi a 158 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, pokiaľ ide o právny základ sporného nariadenia, konkrétne, že Rada mala právomoc prijať toto nariadenie na spojenom základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES, sa zdá byť dôvodný z iných právnych dôvodov.

<sup>235</sup> Ak totiž, ako sa rozhodlo v bodoch 196 až 204 tohto rozsudku, zahrnutie článku 308 ES do právneho základu sporného nariadenia sa nemôže odôvodniť tým, že tento akt sleduje cieľ vyplývajúci zo SZBP, toto ustanovenie mohlo napriek tomu byť uznané ako základ tohto nariadenia, keďže, ako vyplýva z bodov 225 až 231 tohto rozsudku, bolo legitímne domnievať sa, že toto nariadenie má uskutočniť cieľ Spoločenstva a okrem toho je spojené s fungovaním spoločného trhu v zmysle článku 308 ES. Navyše doplnenie článku 308 ES do právneho základu sporného nariadenia umožnilo Európskemu parlamentu zúčastniť sa na rozhodovacej činnosti týkajúcej sa dotknutých opatrení, ktoré sa osobitne týkajú fyzických osôb, zatiaľ čo v rámci článkov 60 ES a 301 ES nie je pre túto inštitúciu upravená žiadna úloha.

<sup>236</sup> Dôvody namierené proti napadnutým rozsudkom, ktorými Súd prvého stupňa rozhodol, že články 60 ES, 301 ES a 308 ES predstavujú zákonný právny základ sporného nariadenia, musia byť preto zamietnuté v celom rozsahu ako nedôvodné.

*O odvolacom dôvode týkajúcom sa porušenia článku 249 ES*

## Argumentácia účastníkov konania

- 237 Al Barakaat svojím druhým odvolacím dôvodom vytýka Súdu prvého stupňa, že v bode 188 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat rozhodol, že sporné nariadenie spĺňa požiadavku všeobecnej platnosti uvedenej v článku 249 ES, keďže je všeobecne a abstraktne adresované všetkým osobám, ktoré môžu skutočne mať finančné zdroje patriace jednej alebo viacerým osobám uvedeným v prílohe tohto nariadenia.
- 238 Al Barakaat tvrdí, „že je nesprávne neprihliadať na osobu, ktorej finančné zdroje sú zmrazené, ako na adresáta dotknutého aktu, pretože vykonanie rozhodnutia musí rozumným spôsobom spočívať na zákonomnom opatrení proti tomu, kto disponuje zdrojmi“.
- 239 Okrem toho je rozporuplné na jednej strane v bode 112 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat tvrdiť, že ide o obmedzujúce opatrenia namierené priamo proti osobám alebo organizáciám, a na druhej strane v bode 188 toho istého rozsudku tvrdiť, že tieto opatrenia sa nedotýkajú týchto osôb alebo organizácií, ale predstavujú formu vykonávacích ustanovení adresovaných iným osobám.
- 240 Španielske kráľovstvo, Spojené kráľovstvo, Rada a Komisia v podstate súhlasia s analýzou Súdu prvého stupňa.

## Posúdenie Súdnyim dvorom

- 241 Súd prvého stupňa v bodoch 184 až 188 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat správne rozhodol, že okolnosť, že fyzické a právnické osoby, ktoré sú predmetom obmedzujúcich opatrení, ktoré ukladá sporné nariadenie, sú menovite uvedené v prílohe I tohto nariadenia, takže sú ním priamo a osobne dotknuté v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, neznamená, že tento akt nemá všeobecný dosah v zmysle článku 249 druhého pododseku ES a že nemôže byť považovaný za nariadenie.
- 242 Hoci je totiž pravda, že sporné nariadenie ukladá obmedzujúce opatrenia fyzickým a právnickým osobám, ktorých mená sú uvedené v menovitom zozname v jeho prílohe I, ktorý je okrem iného pravidelne menený odstránením alebo doplnením mien, aby bol v súlade s úplným zoznamom, je nutné konštatovať, že adresáti tohto nariadenia sú určení všeobecne a abstraktne.
- 243 Sporné nariadenie podľa vzoru rezolúcie 1390 (2002), ktorú má vykonať, obsahuje zákaz, ktorého znenie je osobitne rozsiahle, sprístupniť finančné prostriedky a hospodárske zdroje uvedeným fyzickým alebo právnickým osobám (pozri v tomto zmysle rozsudok Möllendorf a Möllendorf-Niehuus, už citovaný, body 50 až 55).
- 244 Ako Súd prvého stupňa správne rozhodol v bodoch 186 a 188 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, tento zákaz je adresovaný každému, kto je spôsobilý materiálne držať dotknuté finančné prostriedky a hospodárske zdroje.
- 245 Uvedený zákaz sa takto má uplatniť za okolností ako vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku Möllendorf a Möllendorf-Niehuus, ktorá sa týkala otázky, či sporné nariadenie zakazuje definitívny zápis prevodu vlastníckeho práva na

nehnutelností do katastra nehnuteľností v nadväznosti na uzavretie kúpnej zmluvy, ak jeden z kupujúcich je fyzickou osobou zapísanou v zozname uvedenom v prílohe I tohto nariadenia.

246 V bode 60 uvedeného rozsudku totiž Súdny dvor rozhodol, že úkon, akým je definitívny zápis prevodu vlastníckeho práva, je zakázaný na základe článku 2 ods. 3 sporného nariadenia, pretože ak by sa pripustil, malo by to za následok sprístupnenie ekonomických zdrojov v prospech osoby zaradenej do uvedeného zoznamu, čím by jej bolo umožnené získať finančné prostriedky, tovar alebo služby.

247 Vzhľadom na vyššie uvedené musí byť dôvod, ktorý predniesla Al Barakaat, založený na porušení článku 249 ES, tiež zamietnutý ako nedôvodný.

*O dôvodoch týkajúcich sa porušenia niektorých základných práv*

O výhradách týkajúcich sa časti napadnutých rozsudkov o obmedzeniach preskúmania vnútornej zákonnosti sporného nariadenia súdom Spoločenstva vzhľadom na základné práva

248 V prvej časti svojho prvého dôvodu pán Kadi tvrdí, že napadnutý rozsudok Kadi v časti, v ktorej sa vyslovuje na jednej strane k vzťahom medzi OSN a členmi tejto organizácie a na druhej strane k podmienkam uplatnenia rezolúcií Bezpečnostnej rady, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, čo sa týka výkladu dotknutých zásad medzinárodného práva, čo viedlo k ďalšiemu nesprávne právnemu posú-



deniu dôvodov týkajúcich sa porušenia niektorých osobitných základných práv žalobcu.

249 Táto časť obsahuje päť výhrad.

250 Svojou prvou výhradou pán Kadi tvrdí, že v bodoch 183 a 184 tohto rozsudku Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia zamenením otázky prednosti povinností štátov podľa Charty Organizácie Spojených národov upravenej v jej článku 103 s podobným, ale rozdielnym záväzným účinkom rozhodnutí Bezpečnostnej rady upraveným v článku 25 tejto charty.

251 Druhou výhradou pán Kadi vytýka Súdu prvého stupňa, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 217 až 225 napadnutého rozsudku Kadi vychádzal z predpokladu, že podľa vzoru zmluvných povinností rezolúcie prijaté podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov musia byť automaticky zahrnuté do sféry práva a právomoci členov OSN.

252 Tretou výhradou pán Kadi uvádza, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 212 až 225, ako aj 283 a 284 napadnutého rozsudku Kadi rozhodol, že neexistovala žiadna právomoc preskúmať zákonnosť rezolúcií Bezpečnostnej rady prijatých podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov.

253 Štvrtou výhradou pán Kadi uvádza, že odôvodnenie Súdu prvého stupňa v bodoch 225 až 232 tohto rozsudku vo veci *ius cogens* vykazuje podstatné nezrovnalosti, keďže, ak by malo prevážiť, zásada, podľa ktorej rezolúcie Bezpečnostnej rady nemôžu byť predmetom súdneho preskúmavania a v tomto zmysle požívajú súdnu imunitu, sa

musí uplatniť všeobecne bez toho, aby otázky vyplývajúce z *ius cogens* predstavovali výnimku z tejto zásady.

254 Piatou výhradou pán Kadi tvrdí, že okolnosť, že Bezpečnostná rada nevytvorila nezávislý medzinárodný súdny orgán poverený rozhodovaním zo skutkového a právneho hľadiska o návrhoch na začatie súdneho konania podaných proti individuálnym rozhodnutiam prijatým výborom pre sankcie, neznamená ani to, že členské štáty nemajú žiadnu legitímnu právomoc prijatím primeraných opatrení zlepšiť zistenie skutočností na základe uloženia sankcií a identifikácie osôb, ktorých sa dotýkajú, ani to, že nemôžu podať primeraný návrh na začatie súdneho konania podľa hraníc odchýlky, ktorými disponujú pri výkone ich povinností.

255 Pán Kadi vo svojej replike, odkazujúc na už citovaný rozsudok Bosphorus, okrem iného tvrdí, že právo Spoločenstva vyžaduje, aby všetky legislatívne opatrenia Spoločenstva podliehali súdnemu preskúmaniu vykonávanému Súdnym dvorom, ktoré sa týka tiež základných práv, aj keď pôvodom dotknutého opatrenia je akt medzinárodného práva, akým je rezolúcia Bezpečnostnej rady.

256 Až dovedy, kým právo Organizácie Spojených národov neponúka primeranú ochranu tým, ktorí tvrdia, že ich základné práva boli porušené, musí existovať preskúmanie aktov prijatých Spoločenstvom na vykonanie rezolúcií Bezpečnostnej rady. Podľa pána Kadiho konanie o preskúmaní pred výborom pre sankcie založené na diplomatickej ochrane neponúka ochranu ľudských práv rovnocennú ochrane, ktorú zabezpečuje Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), ako to vyžaduje Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi (Bosphorus Airways)/Írsko z 30. júna 2005 (*Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2005-VI, § 155).

- 257 Pán Kadi tvrdí, že táto argumentácia, ktorá je subsidiárna vo vzťahu k tvrdeniam založeným na medzinárodnom práve, je vznesená pre prípad, že by Súdny dvor rozhodol, že existuje rozpor medzi cieľmi verného vykonania rezolúcií Bezpečnostnej rady a zásadami práva na spravodlivé súdne konanie alebo na súdnu ochranu.
- 258 Okrem toho táto výhrada nepredstavuje nový odvolací dôvod, ale rozvinutie základného návrhu formulovaného v odvolaní, podľa ktorého má Spoločenstvo povinnosť, keď sa rozhoduje konať legislatívnou cestou na vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady, dbať, ako na podmienku zákonnosti právnej úpravy, ktorú má v úmysle zaviesť, na to, aby táto úprava dodržiavala minimálne kritériá v oblasti ľudských práv.
- 259 V prvej časti svojho tretieho dôvodu Al Barakaat kritizuje úvodné pripomienky Súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku Yusuf a Al Barakaat týkajúce sa skĺbenia medzinárodného právneho poriadku vychádzajúceho z Organizácie Spojených národov s vnútroštátnym právnym poriadkom alebo právnym poriadkom Spoločenstva, ako aj rozsahu preskúmania zákonnosti, ktoré má Súd prvého stupňa vykonávať.
- 260 Rezolúcia Bezpečnostnej rady, vo svojej podstate záväzná v medzinárodnom práve verejnom, môže mať právne účinky proti osobám podliehajúcim súdnej právomoci v štáte iba vtedy, ak bola vykonaná v súlade s platným a účinným zákonom.
- 261 Neexistuje teda žiadny právny základ umožňujúci tvrdiť, že existuje osobitné zaobchádzanie alebo výnimka, pokiaľ ide o vykonanie rezolúcií Bezpečnostnej rady v tom zmysle, že nariadenie Spoločenstva určené na takéto vykonanie nemusí byť v súlade s pravidlami Spoločenstva o prijímaní nariadení.

262 Naopak, Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, Spojené kráľovstvo a Rada v podstate schvaľujú analýzu vykonanú v tejto súvislosti Súdom prvého stupňa v napadnutých rozsudkoch a súhlasia so záverom, ktorý z nej vyvodil, podľa ktorého, pokiaľ ide o vnútornú zákonnosť sporného nariadenia, tento akt v časti, v ktorej vykonáva rezolúcie prijaté Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, v podstate uniká akémukoľvek preskúmaniu súdu Spoločenstva, vrátane dodržiavania základných práv, a v tomto rozsahu preto požíva súdnu imunitu.

263 Na rozdiel od Súdu prvého stupňa sa však títo účastníci konania domnievajú, že žiadne preskúmanie vnútornej zákonnosti rezolúcií Bezpečnostnej rady nemôže byť vykonávané súdom Spoločenstva. Vytýkajú preto Súdu prvého stupňa rozhodnutie, že takéto preskúmanie bolo prípustné vzhľadom na *ius cogens*.

264 Napadnuté rozsudky v rozsahu, v akom pripúšťajú v tejto súvislosti výnimku, avšak bez označenia jej právneho základu, najmä na základe ustanovení Zmluvy, sú nekoherentné, keďže vzhľadom na to, že tvrdenia všeobecne vylučujúce výkon súdneho preskúmania rezolúcie Bezpečnostnej rady súdom Spoločenstva broja tiež proti uznaniu právomoci na výkon takéhoto preskúmania iba vzhľadom na *ius cogens*.

265 Okrem toho Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, Spojené kráľovstvo a Komisia sa domnievajú, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že dotknuté základné práva v predmetných veciach patria do *ius cogens*.

266 Norma môže byť považovaná za *ius cogens* iba vtedy, ak nepripúšťa žiadnu odchýlku. Práva uplatňované v predmetnej veci — právo na spravodlivé súdne konanie a právo na ochranu vlastníckeho práva — sú predmetom obmedzení a výnimiek.

- 267 Spojené kráľovstvo podáva v tejto súvislosti vzájomné odvolanie, ktorým sa domáha zrušenia časti napadnutých rozsudkov, ktorá sa zaoberá *ius cogens*, a to bodov 226 až 231 napadnutého rozsudku Kadi a 277 až 281 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat.
- 268 Francúzska republika a Holandské kráľovstvo za seba navrhujú Súdnemu dvoru vykonať náhradu dôvodov, smerujúc k zamietnutiu dôvodov pána Kadiho a Al Barakaat týkajúcich sa *ius cogens* z dôvodu úplného nedostatku právomoci súdov Spoločenstva na výkon preskúvania rezolúcií Bezpečnostnej rady vrátane prihliadnutia na *ius cogens*.
- 269 Pokiaľ ide o Komisiu, tá uvádza, že dva dôvody môžu odôvodniť skutočnosť, že sa nevyhovie povinnosti vykonať rezolúcie Bezpečnostnej rady, o aké ide v predmetnej veci, ktorých presné pojmy nenechávajú priestor na žiadnu možnosť výkladu v pôsobnosti orgánov Spoločenstva pri ich vykonávaní, a to na jednej strane prípad, keď je dotknutá rezolúcia v rozpore s *ius cogens*, a na druhej strane prípad, keď táto rezolúcia prekračuje pôsobnosť alebo porušuje ciele a zásady Organizácie Spojených národov, a teda bola prijatá *ultra vires*.
- 270 Keďže totiž podľa článku 24 ods. 2 Charty Organizácie Spojených národov je Bezpečnostná rada viazaná cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov vrátane, podľa článku 1 ods. 3 tejto charty, podporovania a posilňovania úcty k ľudským právam, akt prijatý týmto orgánom za ich porušenia, vrátane dotknutých ľudských práv jednotlivcov, možno považovať za akt prijatý *ultra vires* a v dôsledku toho nezáväzný pre Spoločenstvo.
- 271 Komisia sa však domnieva, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že súd Spoločenstva v zásade nemôže preskúmať platnosť rezolúcie Bezpečnostnej rady vo svetle cieľov a zásad Charty Organizácie Spojených národov.

- 272 Za predpokladu, že by výkon takého preskúmania napriek tomu prijal, Komisia tvrdí, že Súdny dvor ako súdny orgán inej medzinárodnej organizácie ako OSN môže sám osebe rozhodovať o tejto otázke iba vtedy, ak porušenie ľudských práv je osobitne očividné a zjavné, odkazujúc v tejto súvislosti na už citovaný rozsudok Racke.
- 273 O takýto prípad v predmetnej veci nejde z dôvodu existencie konania o preskúmaní pred výborom pre sankcie a pretože sa musí vychádzať z predpokladu, že Bezpečnostná rada zvažila dotknuté naliehavé skutočnosti týkajúce sa medzinárodnej bezpečnosti a základné práva.
- 274 Pokiaľ ide o význam už citovaného rozsudku Bosphorus, Komisia tvrdí, že v rozpore s vecou, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, môže vzniknúť otázka týkajúca sa zákonnosti, prípadne neplatnosti dotknutej rezolúcie, pokiaľ ide o sporné nariadenie, ak by mal Súdny dvor rozhodnúť, že Spoločenstvo nemôže vykonať záväznú rezolúciu Bezpečnostnej rady, keďže štandardy v oblasti ľudských práv uplatniteľné touto inštanciou, najmä pokiaľ ide o právo byť vypočutý, sú nedostatočné.
- 275 Spojené kráľovstvo sa okrem toho domnieva, že argumentácia pána Kadiho, podľa ktorej zákonnosť akejkoľvek právnej úpravy prijatej inštitúciami Spoločenstva na účely vykonania rezolúcie Bezpečnostnej rady zostáva podľa práva Spoločenstva podriadená úplnému preskúmaniu Súdneho dvora nezávisle od jej pôvodu, bola uvedená prvýkrát v replike žalobcu, a preto predstavuje nový dôvod. V dôsledku toho podľa článku 42 ods. 2 a článku 118 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora musí byť táto argumentácia odmietnutá.
- 276 Tento členský štát subsidiárne tvrdí, že osobitný štatút rezolúcií prijatých podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov vyplývajúci zo vzájomného pôsobenia článkov 25, 48 a 103 tejto charty, uznaný článkom 297 ES, v sebe zahŕňa, že

činnosť vedená členským štátom na vykonanie jeho povinností s cieľom zachovať medzinárodný mier a bezpečnosť patrí do rámca akejkoľvek žaloby založenej na práve Spoločenstva. Prednosť týchto povinností sa zjavne rozširuje na zásady práva Spoločenstva ústavnej povahy.

277 Ten istý členský štát uvádza, že v už citovanom rozsudku Bosphorus Súdny dvor neuznal svoju právomoc na posúdenie platnosti nariadenia smerujúceho k vykonaniu rezolúcie Bezpečnostnej rady prijatej podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, ale obmedzil sa na výklad dotknutého nariadenia s cieľom určiť, či opatrenie upravené týmto nariadením malo byť uplatnené orgánmi členského štátu v konkrétnom prípade. Francúzska republika v podstate súhlasí s týmto výkladom uvedeného rozsudku.

#### Posúdenie Súdnym dvorom

278 Na úvod je opodstatnené zamietnuť námietku neprípustnosti vznesenú Spojeným kráľovstvom, pokiaľ ide o argumentáciu uvedenú pánom Kadim v jeho replike, podľa ktorej zákonnosť akejkoľvek právnej úpravy prijatej inštitúciami Spoločenstva vrátane tej, ktorá má vykonať rezolúciu Bezpečnostnej rady, zostáva podľa práva Spoločenstva podriadená úplnému preskúmaniu Súdneho dvora nezávisle od jej pôvodu.

279 Ako totiž uviedol pán Kadi, ide o dodatočné tvrdenie predstavujúce rozšírenie dôvodu uvedeného predtým, prinajmenšom implicitne, v odvolaní a majúce úzky vzťah s týmto dôvodom, podľa ktorého má Spoločenstvo povinnosť pri vykonávaní rezolúcie Bezpečnostnej rady dbať, ako na podmienku zákonnosti právnej úpravy, ktorú zamýšľa takto zaviesť, na to, aby táto právna úprava dodržiavala minimálne kritériá v oblasti ľudských práv (pozri v tomto zmysle najmä uznesenie z 13. novembra 2001, Dürbeck/Komisia, C-430/00 P, Zb. s. I-8547, bod 17).

280 Je potrebné preskúmať výhrady, ktorými odvolatelia v podstate vytýkajú Súdu prvého stupňa rozhodnutie, že zo zásad upravujúcich skĺbenie vzťahov medzi medzinárodným právnym poriadkom Organizácie Spojených národov a právnym poriadkom Spoločenstva vyplýva, že sporné nariadenie v rozsahu, v akom má vykonať rezolúciu prijatú Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, ktorá na tento účel neobsahuje žiadne ustanovenia, nemôže byť predmetom súdneho preskúmania, pokiaľ ide o jeho vnútornú zákonnosť, ibaže ide o jeho zlučiteľnosť s normami vyplývajúcimi z *ius cogens*, a preto požíva v tomto rozsahu súdnu imunitu.

281 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Spoločenstvo je spoločenstvom práva, pretože akty tak jeho členských štátov, ako aj jeho inštitúcií podliehajú preskúmaniu ich súladu so základnou ústavnou listinou, ktorou je Zmluva, a pretože táto Zmluva ustanovila úplnú sústavu žalôb a konaní, ktorých cieľom je zveriť Súdnemu dvoru právomoc preskúmať zákonnosť aktov inštitúcií (rozsudok z 23. apríla 1986, Zelení/Parlament, 294/83, Zb. s. 1339, bod 23).

282 Treba tiež pripomenúť, že medzinárodná dohoda nemôže zasahovať do systému právomoci stanoveného Zmluvami, a teda do samostatnosti právneho systému Spoločenstva, ktorého dodržiavanie Súdny dvor zabezpečuje podľa článku 220 ES, pričom ide o právomoc, ktorú Súdny dvor už okrem iného považoval za právomoc vyplývajúcu zo samotných základov Spoločenstva (pozri v tomto zmysle stanovisko 1/91 zo 14. decembra 1991, Zb. s. I-6079, body 35 a 71, a rozsudok z 30. mája 2006, Komisia/Írsko, C-459/03, Zb. s. I-4635, bod 123 a citovanú judikatúru).

283 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry základné práva tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných právnych zásad, ktorých dodržiavanie zabezpečuje Súdny dvor. Na tieto účely sa Súdny dvor inšpiruje ústavnými tradíciami spoločnými pre členské štáty, ako aj usmerneniami, ktoré vyplývajú z medzinárodných nástrojov ochrany ľudských práv, na ktorých tvorbe členské štáty spolupracovali alebo ku ktorým pristúpili. Zvláštny význam prináleží v tejto súvislosti EDLP (pozri najmä rozsudok z 26. júna 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophone a i., C-305/05, Zb. s. I-5305, bod 29 a citovanú judikatúru).



- 284 Z judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že dodržiavanie ľudských práv predstavuje podmienku zákonnosti aktov Spoločenstva (stanovisko 2/94, už citované, bod 34) a že v Spoločenstve nemožno prijať opatrenia nezlučiteľné s ich dodržiavaním (rozsudok z 12. júna 2003, Schmidberger, C-112/00, Zb. s. I-5659, bod 73 a citovaná judikatúra).
- 285 Zo súhrnu týchto okolností vyplýva, že povinnosti, ktoré ukladá medzinárodná dohoda, nemôžu mať za následok zasahovanie do ústavných zásad Zmluvy ES, vrátane zásady, podľa ktorej všetky akty Spoločenstva musia dodržiavať základné práva, pričom toto dodržiavanie predstavuje podmienku ich zákonnosti, ktorú má Súdny dvor preskúmať v rámci úplnej sústavy žalôb a konaní, ktoré upravuje táto Zmluva.
- 286 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že v kontexte, o aký ide v predmetnej veci, sa preskúmanie zákonnosti, ktoré musí byť takto zabezpečené súdom Spoločenstva, týka aktu Spoločenstva, ktorý má vykonať dotknutú medzinárodnú dohodu, a nie tejto dohody ako takej.
- 287 Pokiaľ ide konkrétnejšie o akt Spoločenstva, akým je sporné nariadenie, ktorý má vykonať rezolúciu Bezpečnostnej rady prijatú podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, nie je úlohou súdu Spoločenstva v rámci výlučnej právomoci, ktorú upravuje článok 220 ES, preskúmať zákonnosť takejto rezolúcie prijatej týmto medzinárodným orgánom, keďže toto preskúmanie sa obmedzuje na skúmanie zlučiteľnosti tejto rezolúcie s *ius cogens*.
- 288 Okrem toho prípadný rozsudok súdu Spoločenstva, ktorým by sa rozhodlo, že akt Spoločenstva, ktorý má vykonať takúto rezolúciu, je v rozpore s vyššou normou právneho poriadku Spoločenstva, nezahŕňa spochybnenie prednosti tejto rezolúcie z hľadiska medzinárodného práva.

289 Súdny dvor už zrušil rozhodnutie Rady schvaľujúce medzinárodnú dohodu, po preskúmaní jej vnútornej zákonnosti vzhľadom na dotknutú dohodu a po konštatovaní porušenia všeobecnej zásady práva Spoločenstva, v predmetnej veci všeobecnej zásady zákazu diskriminácie (rozsudok z 10. marca 1998, Nemecko/Rada, C-122/95, Zb. s. I-973).

290 Je teda namieste preskúmať, či, ako rozhodol Súd prvého stupňa, zásady upravujúce skĺbenie vzťahov medzi medzinárodným právnym poriadkom Organizácie Spojených národov a právnym poriadkom Spoločenstva v sebe zahŕňajú, že súdne preskúmanie vnútornej zákonnosti sporného nariadenia vzhľadom na základné práva je v zásade vylúčené bez ohľadu na skutočnosť, že, ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bodoch 281 až 284 tohto rozsudku, takéto preskúmanie predstavuje ústavnú záruku vyplývajúcu zo samotných základov Spoločenstva.

291 V tejto súvislosti treba najskôr pripomenúť, že právomoci Spoločenstva musia byť vykonávané za dodržiavania medzinárodného práva (rozsudky Poulsen a Diva Navigation, už citovaný, bod 9, a Racke, už citovaný, bod 45), pričom Súdny dvor okrem toho v rovnakom bode prvého z týchto rozsudkov spresnil, že akt prijatý na základe jeho právomocí musí byť vykladaný a jeho pôsobnosť obmedzená vo svetle relevantných pravidiel medzinárodného práva.

292 Navyše Súdny dvor rozhodol, že právomoci Spoločenstva upravené v článkoch 177 ES až 181 ES v oblasti spolupráce a rozvoja musia byť vykonávané za dodržiavania záväzkov prevzatých v rámci Organizácie Spojených národov a iných medzinárodných organizácií (rozsudok z 20. mája 2008, Komisia/Rada, C-91/05, Zb. s. I-3651, bod 65 a citovaná judikatúra).

293 Dodržiavanie záväzkov prevzatých v rámci Organizácie Spojených národov je uložené tiež v oblasti zachovania medzinárodného mieru a bezpečnosti pri vykonávaní rezolúcií prijatých Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie

Spojených národov zo strany Spoločenstva prijatím aktov Spoločenstva na základe článkov 60 ES a 301 ES.

- 294 Pri výkone tejto poslednej uvedenej právomoci musí Spoločenstvo priznať osobitný význam skutočnosti, že v súlade s článkom 24 Charty Organizácie Spojených národov predstavuje prijatie rezolúcií Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty výkon hlavnej zodpovednosti, ktorá je zverená tomuto medzinárodnému orgánu na zachovanie mieru a bezpečnosti na svetovej úrovni, teda zodpovednosti, ktorá v rámci uvedenej kapitoly VII zahŕňa právomoc určiť, čo predstavuje ohrozenie medzinárodného mieru a bezpečnosti, ako aj prijať opatrenia nevyhnutné na ich zachovanie alebo ich opätovné nastolenie.
- 295 Ďalej treba konštatovať, že právomoci upravené v článkoch 60 ES a 301 ES môžu byť vykonávané iba v nadväznosti na prijatie spoločnej pozície alebo jednotnej akcie na základe ustanovení Zmluvy EÚ o SZBP, ktorá predpokladá činnosť Spoločenstva.
- 296 Ak teda z dôvodu prijatia takéhoto aktu je Spoločenstvo povinné prijať v rámci Zmluvy ES opatrenia, ktoré ukladá tento akt, táto povinnosť v sebe zahŕňa, ak ide o vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady prijatej podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, že pri vypracovávaní týchto opatrení Spoločenstvo riadne prihliada na znenie a ciele dotknutej rezolúcie, ako aj na relevantné povinnosti vyplývajúce z Charty Organizácie Spojených národov týkajúce sa takéhoto vykonania.
- 297 Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že na účely výkladu sporného nariadenia je taktiež potrebné zohľadniť text a predmet rezolúcie č. 1390 (2002), ktorej vykonanie je cieľom tohto nariadenia, ako je to uvedené v jeho odôvodnení č. 4 (rozsudok Möllendorf a Möllendorf-Niehuus, už citovaný, bod 54 a citovaná judikatúra).

298 Napriek tomu je opodstatnené uviesť, že Charta Organizácie Spojených národov neukladá povinnosť výberu vopred určeného modelu na vykonanie rezolúcií prijatých Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty, keďže toto vykonanie sa musí uskutočniť v súlade s postupmi uplatniteľnými v tomto ohľade vo vnútroštátnom právnom poriadku každého členského štátu OSN. Charta Organizácie Spojených národov totiž v zásade ponecháva na členoch OSN voľný výber medzi rôznymi možnými modelmi prijatia takýchto rezolúcií v ich vnútroštátnom právnom poriadku.

299 Zo súhrnu vyššie uvedených úvah vyplýva, že zásady riadiace medzinárodný právny poriadok Organizácie Spojených národov v sebe nezahŕňajú, že súdne preskúmanie vnútornej zákonnosti sporného nariadenia vzhľadom na základné práva je vylúčené z dôvodu, že tento akt má vykonať rezolúciu Bezpečnostnej rady prijatú podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov.

300 Takáto súdna imunita aktu Spoločenstva, akým je sporné nariadenie, ako dôsledok zásady prednosti na úrovni medzinárodného práva povinností vyplývajúcich z Charty Organizácie Spojených národov, osobitne tých, ktoré sa týkajú vykonania rezolúcií Bezpečnostnej rady prijatých podľa kapitoly VII Charty, nemá okrem toho žiadny základ v Zmluve ES.

301 Je nepochybne presné, že Súdny dvor už uznal, že článok 234 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 307 ES) mohol umožniť odchýlky aj z primárneho práva, aby boli splnené podmienky jeho uplatnenia, napríklad z článku 113 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 133 ES) o spoločnej obchodnej politike (pozri v tomto zmysle rozsudok Centro-Com, už citovaný, body 56 až 61).

302 Je rovnako pravda, že článok 297 ES implicitne umožňuje vznik prekážok fungovania spoločného trhu, spôsobených opatreniami, ktoré členský štát prijme na vykonanie medzinárodných záväzkov, ktoré uzavrel s cieľom zachovania medzinárodného mieru a bezpečnosti.

- 303 Tieto ustanovenia napriek tomu nemôžu byť vnímané ako oprávňujúce odchýlku od zásad slobody, demokracie, ako aj dodržiavania ľudských práv a základných slobôd upravených v článku 6 ods. 1 EÚ ako základu Únie.
- 304 Článok 307 ES totiž nemôže v nijakom prípade umožniť spochybnenie zásad, ktoré vyplývajú zo samotných základov právneho poriadku Spoločenstva, medzi ktoré patrí ochrana základných práv zahŕňajúca preskúvanie zákonnosti aktov Spoločenstva zo strany súdu Spoločenstva, pokiaľ ide o ich súlad s týmito základnými právami.
- 305 Súdna imunita sporného nariadenia, pokiaľ ide o preskúvanie jeho zlučiteľnosti so základnými právami, ktorá má svoj pôvod v údajnej absolútnej prednosti rezolúcií Bezpečnostnej rady, ktoré má tento akt vykonať, tiež nemôže byť založená na mieste, ktoré zaberajú povinnosti vyplývajúce z Charty Organizácie Spojených národov v hierarchii noriem v rámci právneho poriadku Spoločenstva, ak boli tieto povinnosti zatriedené v tejto hierarchii.
- 306 Článok 300 ods. 7 ES totiž stanovuje, že dohody uzavreté podľa podmienok stanovených v tomto článku sú záväzné pre orgány Spoločenstva a členské štáty.
- 307 Podľa tohto ustanovenia, ak by bolo uplatniteľné na Chartu Organizácie Spojených národov, táto charta by mala prednosť pred sekundárnou právnou úpravou Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júna 2008, Intertanko a i., C-308/06, Zb. s. I-4057, bod 42 a citovanú judikatúru).

308 Táto prednosť sa však na úrovni práva Spoločenstva nerozširuje na primárne právo a osobitne na všeobecné zásady, medzi ktoré patria základné práva.

309 Tento výklad je posilnený odsekom 6 toho istého článku 300 ES, podľa ktorého medzinárodná dohoda nemôže nadobudnúť platnosť, ak Súdny dvor vydal zamietavé stanovisko o jej zlučiteľnosti so Zmluvou ES, prinajmenšom vtedy, ak táto zmluva nebola predtým zmenená.

310 Napriek tomu na pojednávaní pred Súdnym dvorom sa tvrdilo, že podľa vzoru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo viacerých nedávnych rozhodnutiach vyhlásil, že nemá právomoc preskúmať súlad niektorých aktov prijatých v rámci vykonania rezolúcií prijatých Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, sa súdy Spoločenstva musia zdržať preskúmania zákonnosti sporného nariadenia z pohľadu základných práv, keďže tento akt sa tiež týka vykonania takýchto rezolúcií.

311 V tejto súvislosti treba konštatovať, ako to inak uviedol samotný Európsky súd pre ľudské práva, že existuje základný rozdiel medzi povahou aktov dotknutých týmito rozhodnutiami, vo vzťahu ku ktorým tento súd vyhlásil, že nemá právomoc na výkon preskúmania súladu vo vzťahu k EDLP, a povahou iných aktov, pre ktoré sa jeho právomoc zdá byť nespochybniteľnou (pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Behrami a Behrami/Francúzsko a Saramati/Francúzsko, Nemecko a Nórsko z 2. mája 2007, zatiaľ neuverejnené v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, § 151).

312 Ak totiž Európsky súd pre ľudské práva v niektorých veciach, o ktorých rozhodoval, vyhlásil, že nemá právomoc *ratione personae*, tie sa týkali činností priamo pripísateľných OSN ako organizácii so všeobecným poslaním, ktorá plní záväzný cieľ kolektívnej bezpečnosti, osobitne činností subsidiárneho orgánu OSN zriadeného v rámci

kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov alebo činností patriacich do rámca právomocí platne delegovaných Bezpečnostnou radou podľa tej istej kapitoly, a nie činností pripísateľných štátom žalovaným pred týmto súdom, pričom sa tieto činnosti okrem iného neuskutočnili na území týchto štátov a nevyplývali z rozhodnutia ich orgánov.

313 Naopak, v odseku 151 už citovaného rozhodnutia Behrami a Behrami/Francúzsko a Saramati/Francúzsko, Nemecko a Nórsko Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi/Írsko, týkajúcom sa zaisťovacieho opatrenia vykonaného orgánmi žalovaného štátu na jeho vnútroštátnom území v nadväznosti na rozhodnutie ministra tohto štátu, uznal svoju právomoc, najmä *ratione personae*, voči žalovanému štátu, hoci o spornom opatrení sa rozhodlo na základe nariadenia Spoločenstva, ktoré samotné bolo prijaté na základe rezolúcie Bezpečnostnej rady.

314 V predmetnej veci je opodstatnené konštatovať, že sporné nariadenie nemožno považovať za nariadenie zavádzajúce akt priamo pripísateľný OSN ako činnosť jedného z jej subsidiárnych orgánov zriadených v rámci kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov alebo v rámci výkonu právomocí platne delegovaných Bezpečnostnou radou podľa tej istej kapitoly.

315 Okrem toho a v každom prípade otázka právomoci Súdneho dvora na vyslovenie sa o platnosti sporného nariadenia je položená v úplne rozdielnom rámci.

316 Ako sa už totiž pripomenulo v bodoch 281 až 284 tohto rozsudku, preskúmanie platnosti akéhokoľvek aktu Spoločenstva Súdny dvorom z pohľadu základných práv treba v právnom spoločenstve považovať za výraz ústavnej záruky vyplývajúcej

zo Zmluvy ES ako autonómneho právneho poriadku, ktorý medzinárodná zmluva nemôže zasiahnuť.

317 Otázka právomoci Súdneho dvora sa totiž kladie v rámci vnútorného a autonómneho právneho poriadku Spoločenstva, z ktorého pochádza sporné nariadenie a v ktorom má Súdny dvor právomoc preskúmať platnosť aktov Spoločenstva vzhľadom na základné práva.

318 Okrem iného sa uviedlo, že vzhľadom na existujúci rozdiel medzi inštitúciami Spoločenstva a inštitúciami Organizácie Spojených národov by mal Súdny dvor upustiť od vykonávania preskúmania zákonnosti sporného nariadenia vzhľadom na základné práva, aj keby bolo takéto preskúmanie možné, keďže v rámci režimu sankcií zavedeného Organizáciou Spojených národov osobitne vzhľadom na konanie o preskúmaní, ako bolo nedávno značne zlepšené viacerými rezolúciami Bezpečnostnej rady, sú základné práva dostatočne chránené.

319 Podľa Komisie v rozsahu, v akom v tomto režime sankcií majú fyzické alebo právnické osoby prijateľnú možnosť byť vypočuté vďaka mechanizmu správnej kontroly v rámci právneho systému Organizácie Spojených národov, by Súdny dvor nemal žiadnym spôsobom zasahovať.

320 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že ak sa skutočne v nadväznosti na prijatie Bezpečnostnou radou viacerých rezolúcií uskutočnili zmeny v rámci režimu obmedzujúcich opatrení zavedeného Spojenými národmi, pokiaľ ide o zápis do úplného zoznamu, ako aj jeho výmaz [pozri osobitne rezolúcie 1730 (2006) z 19. decembra 2006 a 1735 (2006) z 22. decembra 2006], tieto zmeny nastali po prijatí sporného nariadenia, takže v podstate na ne nemožno prihliadnuť v rámci predmetných odvolaní.



- 321 V každom prípade existencia konania o preskúmaní pred výborom pre sankcie v rámci tohto režimu Organizácie Spojených národov, aj s prihliadnutím na jej nedávne zmeny, nemôže spôsobiť súdnu imunitu zovšeobecnenú v rámci vnútorného právneho poriadku Spoločenstva.
- 322 Takáto imunita, ktorá predstavuje významnú odchýlku od režimu súdnej ochrany základných práv upraveného v Zmluve ES, sa totiž nezdá byť odôvodnená, keďže toto konanie o preskúmaní zjavne neposkytuje záruky súdnej ochrany.
- 323 V tejto súvislosti, ak sa akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže obrátiť priamo na výbor pre sankcie predložením svojej žiadosti o výmaz z úplného zoznamu prostredníctvom „prijímacieho strediska“, je nutné konštatovať, že konanie pred týmto výborom zostáva v podstatnej miere na medzištátnej a diplomatickej úrovni, keďže dotknuté fyzické alebo právnické osoby nemajú skutočnú možnosť brániť svoje práva a uvedený výbor prijíma svoje rozhodnutia na základe konsenzu, pričom každý z jeho členov má právo veta.
- 324 Zo smerníc výboru pre sankcie naposledy zmenených 12. februára 2007 v tejto súvislosti vyplýva, že žalobca, ktorý predložil svoju žiadosť o výmaz, nemôže nijako uplatniť svoje práva počas konania pred výborom pre sankcie ani byť na tento účel zastúpený, keďže vláda štátu jeho bydliska alebo štátnej príslušnosti má samotná možnosť prípadne predložiť pripomienky k tejto žiadosti.
- 325 Tieto smernice okrem toho neukladajú výboru pre sankcie povinnosť oznámiť tomuto žalobcovi dôvody a dôkazy odôvodňujúce jeho zápis do úplného zoznamu ani mu umožniť prístup, aspoň obmedzený, k jeho údajom. Nakoniec v prípade zamietnutia žiadosti o výmaz týmto výborom ho nezaťažuje žiadna povinnosť odôvodnenia.

326 Z vyššie uvedeného vyplýva, že súdy Spoločenstva musia v súlade s právomocami, ktoré sú im zverené podľa Zmluvy EŠ, v podstate zabezpečiť úplné preskúmanie zákonnosti súhrnu aktov Spoločenstva vzhľadom na základné práva, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných zásad práva Spoločenstva vrátane aktov Spoločenstva, ktoré, ako sporné nariadenie, majú vykonať rezolúcie prijaté Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov.

327 V dôsledku toho sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 212 až 231 napadnutého rozsudku Kadi a 263 až 282 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat rozhodol, že zo zásad upravujúcich skĺbenie vzťahov medzi medzinárodným právnym poriadkom Organizácie Spojených národov a právnym poriadkom Spoločenstva vyplýva, že sporné nariadenie v rozsahu, v akom má vykonať rezolúciu prijatú Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, ktorá na tento účel neobsahuje žiadne ustanovenia, požíva súdnu imunitu, pokiaľ ide o jeho vnútornú zákonnosť, ibaže ide o jeho zlučiteľnosť s normami vyplývajúcimi z *ius cogens*.

328 Odvolacie dôvody odvolateľov sú teda v tomto bode dôvodné, takže je opodstatnené v tejto súvislosti napadnuté rozsudky zrušiť.

329 Z toho vyplýva, že už nie je potrebné preskúmať výhrady namierené proti časti napadnutých rozsudkov týkajúcej sa preskúmania sporného nariadenia vzhľadom na pravidlá medzinárodného práva vyplývajúce z *ius cogens*, a teda nie je viac potrebné zaoberať sa vzájomným odvolaním Spojeného kráľovstva o tomto bode.

330 Okrem toho vzhľadom na to, že v nasledujúcej časti napadnutých rozsudkov týkajúcej sa osobitných základných práv uvedených odvolateľmi sa Súd prvého stupňa obmedzil na preskúmanie zákonnosti sporného nariadenia vzhľadom na tieto samotné pravidlá, zatiaľ čo jeho úlohou bolo v podstate pristúpiť k úplnému preskúmaniu

vzhľadom na základné práva vyplývajúce zo všeobecných zásad práva Spoločenstva, je tiež opodstatnené zrušiť túto nasledujúcu časť uvedených rozsudkov.

## O žalobách na Súde prvého stupňa

331 V súlade s článkom 61 prvým odsekom druhou vetou Štatútu Súdneho dvora môže tento súd v prípade zrušenia rozhodnutia Súdu prvého stupňa vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.

332 Súdny dvor sa v predmetnej veci domnieva, že žaloby o neplatnosť sporného nariadenia podané žalobcami sú v stave, v akom o nich môže byť rozhodnuté, a že je opodstatnené v týchto veciach vydať konečný rozsudok.

333 V prvom rade treba preskúmať výhrady, ktoré pán Kadi a Al Barakaat uviedli, pokiaľ ide o porušenie práv na obhajobu, osobitne práva byť vypočutý, a práva na účinné súdne preskúmanie, ktoré porušili opatrenia smerujúce k zmrazeniu finančných prostriedkov, ako im boli uložené sporným nariadením.

334 V tejto súvislosti vzhľadom na konkrétne okolnosti, ktoré napomohli zahrnutie mien odvolateľov do zoznamu fyzických a právnických osôb dotknutých obmedzujúcimi opatreniami uvedeného v prílohe I sporného nariadenia, treba rozhodnúť, že ich práva na obhajobu, osobitne právo byť vypočutý, ako aj právo na účinné súdne preskúmanie, zjavne neboli dodržané.

- 335 Podľa ustálenej judikatúry totiž zásada účinnej súdnej ochrany predstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá vyplýva z ústavných tradícií spoločných všetkým členským štátom a ktorá je zakotvená v článkoch 6 a 13 EDLP, pričom táto zásada bola takisto potvrdená v článku 47 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1) (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2007, Unibet, C-432/05, Zb. s. I-2271, bod 37).
- 336 Okrem toho vzhľadom na názor vychádzajúci z judikatúry Súdneho dvora v iných oblastiach (pozri najmä rozsudky z 15. októbra 1987, Heylens a i., 222/86, Zb. s. 4097, bod 15, a z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 462 a 463), treba v predmetnej veci dospieť k záveru, že účinnosť súdneho preskúmania, ktorá sa musí týkať najmä zákonnosti dôvodov, na ktorých je založené v predmetnej veci zahrnutie mena fyzickej osoby alebo názvu právnickej osoby do zoznamu tvoriaceho prílohu I sporného nariadenia a spôsobujúce uloženie týmto adresátom súhrnu obmedzujúcich opatrení, nevyhnutne predpokladá, že dotknutý orgán Spoločenstva má povinnosť oznámiť tieto dôvody dotknutej fyzickej alebo právnickej osobe v čo najširšej možnej miere, buď v okamihu, keď sa o tomto zahrnutí rozhodne, alebo prinajmenšom tak rýchlo, ako je to len možné po tom, čo sa o ňom rozhodlo, aby sa týmto adresátom umožnil výkon ich práva podať žalobu v stanovených lehotách.
- 337 Dodržanie tejto povinnosti oznámiť uvedené dôvody je totiž nevyhnutné tak na umožnenie adresátom obmedzujúcich opatrení brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a rozhodnúť pri plnej znalosti veci, či je potrebné obrátiť sa na súd Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Heylens a i., už citovaný, bod 15), ako aj na umožnenie súdu v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého aktu Spoločenstva, čo je jeho úlohou podľa Zmluvy ES.
- 338 Pokiaľ ide o práva na obhajobu, osobitne právo byť vypočutý vo veci obmedzujúcich opatrení, aké ukladá sporné nariadenie, nemožno od orgánov Spoločenstva vyžadovať, aby oznámili tieto dôvody pred pôvodným zahrnutím fyzickej alebo právnickej osoby do uvedeného zoznamu.

339 Ako totiž Súd prvého stupňa uviedol v bode 308 napadnutého rozsudku Yusuf a Al Barakaat, takéto predchádzajúce oznámenie by mohlo ohroziť účinnosť opatrení zmrazenia finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov, ktoré ukladá toto nariadenie.

340 Na dosiahnutie cieľa sledovaného týmto nariadením musia tieto opatrenia svojou samotnou povahou využívať účinok prekvapenia a, ako už Súdny dvor uviedol, uplatniť sa okamžite (pozri v tomto zmysle rozsudok Möllendorf a Möllendorf-Niehuus, už citovaný, bod 63).

341 Z dôvodov týkajúcich sa tiež cieľa sledovaného sporným nariadením a účinnosti ním upravených opatrení orgány Spoločenstva rovnako nemali povinnosť pristúpiť k vypočutiu žalobcov pred pôvodným zahrnutím ich mien a názvov do zoznamu prebratého do prílohy I tohto nariadenia.

342 Navyše, pokiaľ ide o akt Spoločenstva smerujúci k vykonaniu rezolúcie prijatej Bezpečnostnou radou v rámci boja proti terorizmu, naliehavé zistenia týkajúce sa bezpečnosti alebo vedenia medzinárodných vzťahov Spoločenstva a jeho členských štátov môžu brániť oznámeniu niektorých skutočností dotknutým osobám, a teda aj ich vypočutiu v tejto záležitosti.

343 To však neznamená, pokiaľ ide o dodržanie zásady účinnej súdnej ochrany, že obmedzujúce opatrenia ako tie, ktoré sú uložené sporným nariadením, sa vymykajú akémukoľvek preskúmaniu zo strany súdu Spoločenstva, keďže sa tvrdí, že akt, ktorý ich predpisuje, sa dotýka národnej bezpečnosti a terorizmu.

344 Napriek tomu v rovnakom prípade je úlohou súdu Spoločenstva vykonať v rámci súdneho preskúmania, ktoré uskutočňuje, techniky umožňujúce zmieriť na jednej strane legitímne bezpečnostné obavy, pokiaľ ide o povahu a informačné zdroje, ktoré sa vzali do úvahy pri prijímaní dotknutého aktu, a na druhej strane nevyhnutnosť v dostatočnom rozsahu priznať osobe podliehajúcej súdnej právomoci možnosť využiť procesné pravidlá (pozri v tomto zmysle rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Chahal/Spojené kráľovstvo z 15. novembra 1996, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 1996-V, § 131).

345 V predmetnej veci je nutné predovšetkým konštatovať, že ani sporné nariadenie, ani spoločná pozícia 2002/402, na ktorú odkazuje, neupravujú postup oznámenia skutočností odôvodňujúcich zahrnutie mien a názvov dotknutých osôb do prílohy I uvedeného nariadenia a ich vypočutie, či už súčasne s týmto zahrnutím, alebo po ňom.

346 Ďalej sa musí uviesť, že Rada v žiadnom štádiu neinformovala odvolateľov o skutočnostiach zistených proti nim, ktoré odôvodnili pôvodné zahrnutie ich mien a názvov do prílohy I sporného nariadenia a v dôsledku toho uloženie ním upravených obmedzujúcich opatrení.

347 Nespochybnilo sa totiž, že odvolateľom nebola v tejto súvislosti poskytnutá žiadna informácia, či už v nariadení č. 467/2001 zmenenom a doplnenom nariadeniami č. 2062/2001 a č. 2199/2001, ktoré prvýkrát spomenulo ich mená a názvy v zozname osôb, subjektov a organizácií dotknutých zmrazením finančných prostriedkov, v spornom nariadení alebo v ktoromkoľvek neskoršom štádiu.

348 Vzhľadom na to, že Rada ani neoznámila odvolateľom skutočnosti pripísané v ich neprospech na odôvodnenie obmedzujúcich opatrení, ktoré im boli uložené, ani im nepriznala právo získať vedomosť o týchto skutočnostiach v primeranej lehote po uložení týchto opatrení, odvolatelia nemali možnosť účinne sa vyjadriť v tomto

ohľade. V dôsledku toho práva na obhajobu odvolateľov, osobitne právo byť vypočutý, neboli dodržané.

349 Okrem toho vzhľadom na to, že neboli informovaní o skutočnostiach pripísaných v ich neprospech a vzhľadom na vzťahy už vysvetlené v bodoch 336 a 337 tohto rozsudku, ktoré existujú medzi právami na obhajobu a právom na účinné súdne preskúmanie, odvolatelia tiež nemohli brániť svoje práva vo vzťahu k týmto skutočnostiam za uspokojivých podmienok pred súdom Spoločenstva, takže sa tiež musí konštatovať porušenie tohto práva na účinné súdne preskúmanie.

350 Nakoniec treba konštatovať, že toto porušenie sa nenapravilo v rámci predmetných žalôb. Vzhľadom na to, že žiadna skutočnosť tejto povahy nemôže byť podľa zásadného postoja prijatého Radou predmetom preskúmania súdom Spoločenstva, Rada totiž neuviedla nijakú okolnosť na tento účel.

351 Súdny dvor môže preto iba určiť, že nie je spôsobilý preskúmať zákonnosť sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa týka odvolateľov, takže je potrebné dospieť k záveru, že aj z tohto dôvodu základné právo na účinné súdne preskúmanie, ktoré požívajú, nebolo v predmetnej veci dodržané.

352 V dôsledku toho treba rozhodnúť, že sporné nariadenie v rozsahu, v akom sa týka odvolateľov, bolo prijaté bez poskytnutia akejkoľvek záruky, pokiaľ ide o oznámenie skutočností v neprospech odvolateľov alebo ich vypočutie v tejto súvislosti, takže je potrebné dospieť k záveru, že toto nariadenie bolo prijaté podľa konania, v priebehu ktorého ich práva na obhajobu neboli dodržané, čo malo tiež za následok, že bola porušená zásada účinnej súdnej ochrany.

353 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že odvolacie dôvody, ktoré uviedli pán Kadi a Al Barakaat na podporu svojich žalôb o neplatnosť proti spornému nariadeniu, založené na porušení ich práv na obhajobu, osobitne práva byť vypočutý, ako aj zásady účinnej súdnej ochrany, sú dôvodné.

354 V druhom rade treba preskúmať dôvod, ktorý uvádza pán Kadi, pokiaľ ide o porušenie práva na ochranu vlastníckeho práva, ktoré spôsobili opatrenia týkajúce sa zmrazenia finančných prostriedkov, ktoré sú mu uložené podľa sporného nariadenia.

355 Podľa ustálenej judikatúry právo vlastníť majetok patrí medzi základné zásady práva Spoločenstva. Táto zásada však nie je absolútnym privilégiom, ale treba ju posudzovať s ohľadom na jej spoločenskú funkciu. V dôsledku toho môže byť výkon práva vlastníť majetok obmedzený pod podmienkou, že toto obmedzenie zodpovedá cieľom všeobecného záujmu sledovaným Spoločenstvom a nepredstavuje v súvislosti so sledovaným cieľom neprimeraný a neprípustný zásah do samotnej podstaty takto zaručených práv (pozri najmä rozsudok Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSA, už citovaný, bod 119 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle v rámci režimu obmedzujúcich opatrení rozsudok Bosphorus, už citovaný, bod 21).

356 Na určenie rozsahu základného práva na ochranu vlastníckeho práva, základnej zásady práva Spoločenstva, treba prihliadnúť najmä na článok 1 dodatkového protokolu č. 1 k EDĽP, ktorý upravuje toto právo.

357 Je preto opodstatnené preskúmať, či opatrenie zmrazenia upravené sporným nariadením predstavuje neprimeraný a neúnosný zásah týkajúci sa samotnej podstaty základného práva na ochranu vlastníckeho práva osôb, ktoré sú, ako pán Kadi, uvedené na v zozname prebratom do prílohy I tohto nariadenia.



- 358 Toto opatrenie zmrazenia predstavuje ochranné opatrenie, ktoré nemá za cieľ zbaviť uvedené osoby ich vlastníctva. Nepopierateľne však obsahuje obmedzenie v užívaní práva pána Kadiho vlastníť majetok, obmedzenie, ktoré navyše musí byť považované za značné vzhľadom na všeobecný dosah opatrenia zmrazenia a vzhľadom na skutočnosť, že sa naňho uplatňovalo od 20. októbra 2001.
- 359 Vzniká teda otázka, či toto obmedzenie v užívaní práva pána Kadiho vlastníť majetok môže byť odôvodnené.
- 360 V tejto súvislosti podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva musí existovať rozumný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. Je teda namieste skúmať, či bola zachovaná rovnováha medzi požiadavkami všeobecného záujmu a záujmu jedného alebo viacerých dotknutých jednotlivcov. Normotvorcovi sa pritom musí priznať veľká miera voľnej úvahy tak pri výbere prostriedkov vykonania, ako aj pre rozhodnutie, či ich dôsledky sú legitímne vo všeobecnom záujme s úmyslom dosiahnuť cieľ dotknutej právnej úpravy [pozri v tomto zmysle najmä rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva J. A. PYE (Oxford) Ltd. a J. A. PYE (Oxford) Land Ltd./Spojené kráľovstvo z 30. augusta 2007, zatiaľ neuverejený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, § 55 a 75].
- 361 Ako Súdny dvor už rozhodol v rámci iného režimu obmedzujúcich opatrení hospodárskej povahy v rámci Spoločenstva vykonávajúceho aj rezolúcie prijaté Bezpečnostnou radou podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, význam cieľov sledovaných aktom Spoločenstva, akým je sporné nariadenie, môže odôvodniť negatívne následky, a to aj rozsiahle, pre určité subjekty vrátane tých, ktoré nemajú nijakú zodpovednosť, pokiaľ ide o situáciu, ktorá viedla k prijatiu dotknutých opatrení, ale ktoré sú dotknuté najmä na svojich vlastníckych právach (pozri v tomto zmysle rozsudok Bosphorus, už citovaný, body 22 a 23).

362 V predmetnej veci obmedzujúce opatrenia upravené sporným nariadením prispievajú k vykonaniu, na úrovni Spoločenstva, obmedzujúcich opatrení prijatých Bezpečnostnou radou proti Usámovi bin Ládinovi, sieti Al-Káida, Talibanu, ako aj iným spojeným fyzickým osobám, skupinám, podnikom alebo právnickým osobám.

363 Vzhľadom na cieľ všeobecného záujmu, ktorý je základný pre medzinárodné spoločenstvo, rovnako ako boj, prostredníctvom všetkých prostriedkov v súlade s Chartou Organizácie Spojených národov, proti hrozbám voči medzinárodnému mieru a bezpečnosti, ktorý zaťažujú akty terorizmu, zmrazenie finančných prostriedkov, finančných aktív a iných hospodárskych zdrojov osôb označených Bezpečnostnou radou alebo výborom pre sankcie za spojené s Usámom bin Ládinom, so sieťou Al-Káida a s Talibanom nemôže byť samo osebe nevhodné alebo neprimerané (pozri v tomto zmysle rozsudok Bosphorus, už citovaný, bod 26, ako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi/Írsko, už citovaný, § 167).

364 V tejto súvislosti je tiež potrebné prihliadnúť na skutočnosť, že sporné nariadenie vo svojom znení zmenenom a doplnenom nariadením č. 561/2003, prijatým po vydaní rezolúcie Bezpečnostnej rady č. 1452 (2002), okrem iných odchýlok a výnimiek stanovuje, že na žiadosť zainteresovaných, a ak výbor pre sankcie výslovne nevyjadrí svoj nesúhlas, príslušné vnútroštátne orgány vyhlásia, že zmrazenie finančných prostriedkov sa neuplatní na finančné prostriedky nevyhnutné na krytie základných výdavkov, akými sú výdavky na stravu, bývanie, zdravotnú starostlivosť, dane a verejné služby. Navyše finančné prostriedky potrebné na iné mimoriadne výdavky môžu byť uvoľnené na základe výslovného súhlasu výboru pre sankcie.

365 Okrem toho treba uviesť, že rezolúcie Bezpečnostnej rady, ktoré má vykonať sporné nariadenie, upravujú mechanizmus pravidelného preskúmavania všeobecného režimu opatrení, ako aj konanie umožňujúce dotknutým osobám kedykoľvek predložiť svoj prípad výboru pre sankcie na preskúmanie prostredníctvom žiadosti, ktorú je už možné zaslať priamo tomuto výboru prostredníctvom „prijímacieho strediska“.

366 Z toho sa musí vyvodiť, že obmedzujúce opatrenia, ktoré ukladá sporné nariadenie, predstavujú obmedzenia práva vlastníť majetok, ktoré v podstate môžu byť odôvodnené.

367 Ďalej je opodstatnené preskúmať, či pri uplatňovaní tohto nariadenia na pána Kadiho bolo dodržané jeho právo vlastníť majetok za podmienok v predmetnej veci.

368 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že uplatniteľné konania musia tiež priznať dotknutej osobe primeranú príležitosť predložiť jej vec príslušným orgánom. Na zabezpečenie sa o dodržaní tejto podmienky, ktorá predstavuje požiadavku zahrnutú v článku 1 protokolu č. 1 k EDĽP, treba vnímať uplatniteľné konania zo všeobecného pohľadu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Jokela/Fínsko z 21. mája 2002, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2002-IV, § 45 a citovanú judikatúru a § 55).

369 Sporné nariadenie však bolo v rozsahu, v akom sa týka pána Kadiho, prijaté bez toho, aby poskytlo akúkoľvek záruku, ktorá by mu umožnila predložiť jeho vec príslušným orgánom, a to v situácii, v ktorej obmedzenie jeho vlastníckych práv musí byť považované za značné vzhľadom na všeobecný rozsah a skutočné pretrvávanie obmedzujúcich opatrení, ktorých je predmetom.

370 Treba preto dospieť k záveru, za okolností, ako v predmetnej veci predstavuje uloženie obmedzujúcich opatrení, ktoré obsahuje sporné nariadenie voči pánovi Kadimu, z dôvodu jeho zahrnutia do zoznamu obsiahnutého v prílohe I sporného nariadenia, neodôvodnené obmedzenie jeho práva vlastníť majetok.

371 V dôsledku toho je odvolací dôvod pána Kadiho založený na porušení základného práva na ochranu vlastníckeho práva dôvodný.

372 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že sporné nariadenie musí byť v rozsahu, v akom sa týka odvolateľov, zrušené.

373 Zrušenie v tomto rozsahu sporného opatrenia s okamžitým účinkom by však mohlo vážne a nenapraviteľne zasiahnuť účinnosť obmedzujúcich opatrení, ktoré ukladá nariadenie a ktoré Spoločenstvo musí vykonať, keďže v čase pred jeho prípadným nahradením novým nariadením by pán Kadi a Al Barakaat mohli prijať opatrenia, aby sa vyhli tomu, že zmrazenie finančných prostriedkov ešte bude možné na ne uplatniť.

374 Okrem toho, keďže z tohto rozsudku vyplýva, že sporné nariadenie musí byť zrušené v rozsahu, v akom sa týka odvolateľov, z dôvodu porušenia zásad uplatniteľných v rámci konania pri prijímaní obmedzujúcich opatrení zavedených týmto nariadením, nemožno vylúčiť, že uloženie takýchto opatrení odvolateľom sa v podstate môže ukázať ako dôvodné.

375 Vzhľadom na tieto okolnosti je opodstatnené podľa článku 231 ES ponechať účinky sporného nariadenia v časti, v ktorej zahŕňa mená a názvy odvolateľov do zoznamu tvoriaceho jeho prílohu I počas krátko obdobia, ktoré sa musí určiť tak, aby umožnilo Rade napraviť zistené porušenia, ale tiež tak, aby riadne prihliadalo na významný dopad obmedzujúcich opatrení, o ktoré ide, na práva a slobody odvolateľov.

376 Za týchto okolností sa správne uplatní článok 231 ES tak, že sa ponechajú účinky sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa týka odvolateľov, počas obdobia, ktoré nemôže prekročiť tri mesiace odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku.

## O trovách

- 377 Podľa článku 122 prvého odseku rokovacieho poriadku, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 69 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 118 účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Odsek 4 prvý pododsek uvedeného článku 69 stanovuje, že členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.
- 378 Vzhľadom na to, že odvolania pána Kadiho a Al Barakaat musia byť prijaté a sporné nariadenie musí byť zrušené v rozsahu, v akom sa ich týka, je opodstatnené uložiť Rade a Komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a povinnosť každá nahradiť polovicu trov konania pána Kadiho a Al Barakaat ako v prvostupňovom konaní, tak aj v rámci predmetných odvolacích konaní v súlade s návrhmi odvolateľov v tomto zmysle.
- 379 Spojené kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania vzťahujúce sa na prvostupňové konanie, ako aj na odvolacie konania.
- 380 Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, ako aj Holandské kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania vzťahujúce sa na odvolania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozsudky Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 21. septembra 2005, Kadi/Rada a Komisia (T-315/01) a Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (T-306/01), sa zrušujú.**

2. **Nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka pána Kadiho a Al Barakaat International Foundation.**
  
3. **Účinky nariadenia č. 881/2002 v rozsahu, v akom sa týka pána Kadiho a Al Barakaat International Foundation, sú zachované počas obdobia, ktoré nemôže prekročiť tri mesiace odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku.**
  
4. **Rada Európskej únie a Komisia Európskych spoločenstiev znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné každá nahradiť polovicu trov konania pána Kadiho a Al Barakaat International Foundation tak v prvostupňovom konaní, ako aj v rámci predmetných odvolacích konaní.**
  
5. **Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znáša svoje vlastné trovy konania, ktoré mu vznikli tak v prvostupňovom konaní, ako aj v rámci predmetných odvolacích konaní.**
  
6. **Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, ako aj Holandské kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy